

ŠKOLNÍ ČASOPIS

e-mail: puclik@nmnm.cz

<http://zs1.nmnm.cz>

číslo 83 - březen 2016

PUCLÍK

ZÁKLADNÍ ŠKOLA NOVÉ MĚSTO NA MORAVĚ, VRATISLAVOVO NÁMĚSTÍ 124

**NEZAPOMENUTELNÁ
CESTA DO ANGLIE...**

STR. 20

PÁR SLOV ÚVODEM

Když jsme se na téhle stránce potkali naposledy, měli jsme před sebou Vánoce. No a vidíte, teď už netrpělivě vyhlížíme jaro, protože té letošní zimy, ve které jsme si mnohem víc než sněhu užili bláta a deště, už mají všichni tak akorát po krk. Tak už to snad nebude trvat dlouho...

Nový kalendářní rok přinesl i změnu v naší redakci. Náš tým se rozrostl o dva nové členy, a tak se teď na redakčních schůzkách setkáváme i s Jakubem Starým z 8.C a Simčou Pivkovou z 8.B. Je fajn, že je nás zase o něco víc, aspoň se objeví nové nápady a bude určitě i víc legrace...

A co přináší třiaosmdesátka? Největší prostor jsme věnovali cestě našich osmáků a devátáků do Anglie, protože to je událost, která je v historii naší školy ojedinělá. Chtěli jsme, aby se i ostatní žáci, kteří se do autobusu nevešli, dozvěděli, co všechno taková cesta obnášela, protože je docela možné, že nebyla poslední a že se za kanál La Manche zase někdy vypravíme...

Kromě zážitků z Anglie si ale přečtete i spoustu postřehů z našeho běžného školního života a objevíte i několik nových rubrik. Snažili jsme se toho zachytit co nejvíc, i když všechno se nám sem zase nevešlo ☺. Snad příště...

Tak tedy příjemné počteníčko...

Redakce

AKCE A UDÁLOSTI NEJBLIŽŠÍHO OBDOBÍ

- **03. 03. 2016** Osvětim
exkurze 9. tříd do koncentračního tábora z 2. světové války v Polsku
- **23. 03. 2015** Ajtík 2016
soutěž pro okolní malotřídni školy
- **24.-25. 03. 2016** Velikonoční prázdniny
- **28. 03. 2016** Velikonoční pondělí

PUCLÍKOVA ŠUŠKÁRNA

- Někteří učitelé v naší škole nesídlí ve sborovně, ale v kabinetech - a co víc, nesídlí tam sami. Možná si pamatujete na zprávičku v Šuškárně z roku 2010, kde se psalo o tom, jak paní učitelka Janíčková sedí v kabinetě s myškou Eliškou. Jenže paní učitelka ji krmila! Když na stole nechala nějakou dobrůtku, myška se sama obsloužila. To v kabinetu dějepisu je situace zcela jiná. Tam na stole nikdy nic není, protože paní učitelka Svobodová hned všechno sní ☺! A tak se při úklidu kabinetu o jarních prázdninách ukázala krutá pravda... Když došlo na vymetání prostoru za kontejnerem na mapy, vymetl se odtud nejen staletý prach, ale i jeden mumifikovaný myší kožíšek. Paní učitelka to nesla velice těžce, protože má zvířátka ráda, a do budoucna slíbila, že se s případnou havětí v kabinetu začne o svačiny dělit. Tak uvidíme, co se jí tam usadí příště ☺...
- Na každého občas přijde potřeba odběhnout si na záchod nebo alespoň někam za keříček. Ale čůrali jste už někdy na záchodcích, které posbíraly tolik diplomů a cen, že se na ně leccjaký sportovec nezmůže za celý život? To naši žáci ano ☺! Při výletu do Anglie se totiž stavili v rybářském městečku Hastings, kde mají velice známé a krásné čisté záchody - záchody roku. Místní obyvatelé jsou na ně pochopitelně hrdí, a tak všechna ocenění visí krásně zarámovaná přímo uvnitř. Jen se podívejte...

OBSAH

▪ Pár slov úvodem	2
▪ Co nás čeká	2
▪ Puclíkova šuškárna	2
▪ U zápisu s motýlky	3
▪ Diskotéka se sněhem	4
▪ Labradoří pac	5
▪ Afrika - kolébka lidstva	6
▪ Albertova poradna	7
▪ Za ostnatým drátem	8
▪ Kraje pro bezpečný internet	8
▪ Anketa	9
▪ Sloupečky	12
▪ Úžasná Slza	13
▪ Vyzvídali jsme... ..	14
▪ Perličky z naší školičky	19
▪ Naše cesta do Anglie	20
▪ Život ve vesmíru	26
▪ Mladý chemik	27
▪ Ekofanda	28
▪ Dopis z průmký	34
▪ Na slovíčko... ..	36
▪ Jak se Bára vybarvila	38
▪ Jak se bydlí s ježkem	39
▪ Okénko ZŠ Slavkovice	40

U ZÁPISU S MOTÝLKY

Letošní zima je na sníh skoupá, ale ve čtvrtek odpoledne 4. února 2016 nám nadělila pořádnou chumelenici. Byli jsme velmi potěšeni, že ani nepřízeň vrtkavého počasí neodradila rodiče od cesty k nám na přístavbu a v hojném počtu dorazili se svými předškoláky na zápis do 1. tříd.

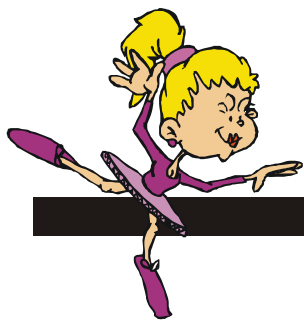
Téměř všichni již znali prostředí školy z minulých akcí a to přispělo ke klidnému průběhu celého zápisu. Děti bez problémů komunikovaly se svými budoucími učitelkami, plnily zadané úkoly a byly přitom velmi šikovné a zvědavé. Mnohé z nich by chtěly jít do školy dříve než v září, jak moc se už těší.

Za své předvedené výkony si děti odnášely pamětní list, perníkového motýlka a další drobnosti. Že tento den naplno prožívají i rodiče, bylo vidět z jejich tváří - chvilka nervozity, napětí, radosti, hrdosti nad odpověďmi jejich ratolestí a mnohdy i dojetí, které tyto chvíle přináší.

Moc děkujeme všem, kteří za námi přišli, a už teď se těšíme na 17. března, kdy proběhne další společné setkání dětí a učitelů budoucích prvních tříd. Tentokrát společně přivítáme jaro...

Mgr. Markéta Ondráčková, Mgr. Pavla Sedláková

DISKOTÉKA

Tereza Šebková, 9.C

SE SNĚHEM

Stalo se už tradicí, že konec kalendářního roku oslavujeme u nás ve škole diskotékou, kterou pořádá časopis Puclík. A jako každý rok se i tentokrát na diskotéku vydalo mnoho žáků ze 4.-9. tříd...

Pro nás devátáky to byla poslední diskotéka na základce, a tak jsme si uvědomili, jak moc se nám to krátí, a diskotéku jsme si o to víc užili. O hudbu se postaral jako každý rok skvělý diskžokej David Hamerský. Aby všichni byli ve tmě vidět, dostali při příchodu svítící náramek. Potom už začala hrát hudba, všichni zpívali a tancovali. Prostě si to užívali, na všech bylo vidět, že jsou rádi, že tu mohou být.

Kolem páté hodiny se na chvíli přestalo hrát a přišly na řadu soutěže. Soutěžilo se ve třech kategoriích. Prvně se do toho pustily čtyřky a pětky, po nich šestáci a sedmáci a nakonec nastoupili osmáci a devátáci. Štafeta se skládala z pěti disciplín. Každá třída měla na papíře vytečkovaný stromček. První soutěžící ho měl za úkol obkreslit, druhý vystříhnout a třetí na stromček nalepit samolepky s ozdobami.

Čtvrtý člen soutěžního družstva měl za úkol zapálit prskavku, ale mohl k tomu použít pouze jednu ruku. Poslední disciplína patří mezi nejoblíbenější - je to totiž pojídání koblížku se šlehačkou, ale samozřejmě bez pomoci rukou. Všichni si tuto štafetu moc užili.

Potom přišlo na řadu opět tancování a zpívání. Nakonec nám pan diskžokej připravil laserovou show, která byla opravdu skvělá. Protože je letošní zima na sníh dost chudá, tak nám pan diskžokej při závěrečné skladbě, kterou nemohla být žádná jiná než Půlnoční, nasypal sníh na hlavu a všichni jsme si připadali jako v pohádce...

Byla to úžasná zábava! Děkujeme všem, kdo přišli, a za rok navíděnou...

LABRADOŘÍ

Mgr. Dagmar Svobodová

UKÁZKA VÝCVIKU PSŮ PRO CANISTERAPII

PAC

Ve středu a ve čtvrtek 20. a 21. ledna 2016 měly děti naší školy zpestřené vyučování. V kreslírně naší školy se konala akce, na které bylo víc končetin, než je obvyklé, protože někteří její účastníci měli nohy hned čtyři ☺. Navštívili nás totiž dobrovolníci ze sdružení „Labradoří pac o.s.“, kteří pro nás uspořádali moc zajímavou přednášku...

Prvně jsme se podívali na video, kde byly ukázány možnosti, jak mohou pejsci pomáhat lidem. Dozvěděli jsme se, že labradoři chodí do dětských domovů, pomáhají seniorům v domově důchodců, účastní se hodin v mateřské škole či škole základní a mohou dětem pomáhat s učením - třeba i v matematice. Dokonce v hodinách, kde jsou přítomní pejsci, děti vůbec nechybí a do školy jdou nadšeně i s rýmou ☺.

Nejdůležitějším úkolem labradorů je ale pomáhat postiženým, takže se třeba učí přiná-

šet různé věci slepým či nepohyblivým lidem. Pejsci jsou často využíváni i pro canisterapii, což znamená, že psovod pejska polohuje ke klientovi takovým způsobem, že ho pesek masíruje nebo mu uvolňuje ztuhlé svaly. No a samozřejmě už jenom přítomnost roztomilého chlupatého kamaráda vyvolá úsměv na tváři starým i malým.

Moc se nám líbilo, že povídání o pejscích a o tom, co budou, nezůstalo jen v teoretické rovině, ale že nám byli představeni hned tři labradoři, kteří

jsou takto cvičeni. Dva z nich byli ještě malí a moc toho neuměli, ale fenka Ariska nám ukázala spoustu triků a užitečných povelů, které ovládá. Naučili jsme se k pejskům i správně chovat, přistupovat a dozvěděli jsme se, jak se třeba ubránit před psem, který se k nám nebude chovat zrovna přátelsky.

Nejvíce jsem tedy obdivovala, že Ariska, ač celá pokrytá piškoty, si je vzala z tlapek a hlavy až poté, co ji k tomu paní cvičitelka vybídla. V rámci ukázek byli takto pokryti piškoty i někteří naši žáci, aby je pejsci vzápětí očenichali, jemně namasírovali a za odměnu si piškoty našli.

Celá přednáška i s praktickými ukázkami se nám moc líbila, pejsky jsme si mohli pohladit a bylo to příjemné oživení dne. Určitě u nás Arisku s jejími cvičiteli i ostatními pejsky uvidíme rádi ještě někdy v budoucnu.

A kdo by se chtěl o labradorech a organizaci, která je pro tyto účely cvičí, dozvědět ještě více, může si informace najít na internetu:

<http://labradorci.netstranky.cz/>

AFRIKA

KOLÉBKA LIDSTVA

Kristina Poulová, 8.C

PLANETATM
ZEMĚ 3000
UNIKÁTNÍ
VZDĚLÁVACÍ PROJEKT
FOTOGRAF: ADAM LELEK

Po nějaké době nás zase čekal zeměpisný pořad v kulturním domě. Tentokrát jsme zamířili do kolébky lidstva – do Afriky. Program se uskutečnil v pátek 19. února 2016...

Po desáté hodině se světla v celém kulturním domě zhasla a my jsme se mohli vydat na dobrodružnou cestu po východní Africe. Nejdříve nám byly představeny všechny státy Afriky a nahlédli jsme také do daleké minulosti. Vše souviselo se vznikem naší planety Země, a tak jsme si osvěžili znalosti z šesté třídy.

Ukázali nám život místních lidí, a to jak v hlavním městě, tak i v osamocených kmenech. Seznámili jsme se se zvyky

domorodých obyvatel, které nám přišly nechutné až tyranické. Pomocí promítání jsme zavítali do jedné místní školy, a tak jsme mohli porovnávat nejen jejich třídy, ale i praktiky při učení.

Seznámili jsme se s místní přírodou a především se zvířaty. Byli to například pro Afriku typičtí sloni, lvi, žirafy... V této divoké přírodě žijí i výše zmiňované kmeny. Celkem dost nás dostalo, že už i při tomto stylu života mají

samopaly a jiné zbraně, muži si díky této technice dokazují svoji moc, sílu a respekt.

Ženy zde jsou krásnější, když mají ve spodním rtu dřevěné destičky, talířky a jiné nezvyklé věci. Na závěr jsme se ohlédli zpět za vším, co jsme během tohoto programu viděli, a šli jsme zpět do školy.

Z tohoto zajímavého pořadu jsme si odnesli spoustu nových znalostí a informací...

ALBERTOVA

ZEPTĚJTE SE ALBERTA

ALBERT PORADÍ SE VŠÍM

PORADNA

Každý ví, že Albert Einstein byl jeden z nejvýznamnějších vědců všech dob a také jeden z nejchytřejších lidí vůbec. Naše redakce si dovolila vypůjčit jeho jméno a nazvat podle něj svoji novou rubriku. Náš Albert je velmi chytrý, zná odpověď prakticky na každou otázku...

Pokud byste chtěli využít jeho služeb a zeptat se ho na cokoli, ozvěte se naší redakci na e-mail puclik@nmnm.cz nebo vhod'te svůj dotaz do schránky naší redakce u kabinetu výpočetní techniky. Dotazy jsou samozřejmě anonymní, abyste se nebáli na něco zeptat ☺. Kdo chce, podepsat se ale klidně může. Prosíme vás pouze o uvedení ročníku, ve kterém studujete, a jestli jste chlapec nebo dívka (případně paní učitelka nebo pan učitel)...

.....

Dotaz:

- *Milý Alberte, nevíš, proč jsou děti v poslední době tak moc nechápající?*

(paní učitelka)

Odpověď:

- Milá paní učitelko, samozřejmě že chápu vaše rozhořčení, ale copak vy neznáte žádné chytré děti? Předpokládám, že ano. No a když se právě tyto děti měly narodit, musel se Rozum rozhodnout, komu se bude věnovat více. Rozum se rozhodl, že se nebude dělit stejnoměrně, protože pak by byly na světě samé průměrné děti a nikdo by nevynikal. Jak byste pak zvládala výuku, když by bud'to všichni úžasně chápali, anebo naopak vůbec ne?

Když jsem se měl narodit já, Rozum se rozhodl, že mi nadělí víc než ostatním, takže se ze mě stal uznávaný učenec, ale s mými spolužáky to paní učitelky také neměly lehké...

.....

Dotaz:

- *Milý Alberte, poslední dobou tak moc lžu, že už se v tom sám ztrácím. Poradíš mi, co s tím?*

(anonym)

Odpověď:

- Milý anonymo, to, že lžeš, není nic hezkého a určitě bys v tom neměl pokračovat. Svým kamarádům bys měl říct pravdu, i když je

jasné, že to nebude lehké. Pokud jsou to ale opravdoví kamarádi, tak ti lhaní snad odpustí. Musíš se jim ale omluvit ty a nechtít to po nich. Pokud už to vědí a nemluví s tebou, určitě by sis měl pospíšet...

.....

Dotaz:

- *Ahoj, mám pod lavicí krabici kapesníků a všichni mi je neustále berou. Já však nevím, co jim na to mám říkat, a tak je nechávám. Díky za odpověď.*

(studentka)

Odpověď:

- Milá studentko, jistě chápeš potřeby svých spolužáků, kteří si také musejí otřít svůj nos. A protože jsi určitě moudřejší než oni, budeš jim asi muset ustoupit, anebo si krabici pod lavicí nenechávat.

.....

Dotaz:

- *Čau Alberte, chtěl bych se tě zeptat, jak mám oslovit jednu holku, co se mi líbí?*

(student)

Odpověď:

- Ahoj studente, jelikož ta dotyčná určitě neumí číst myšlenky, budeš jí to asi muset říct z očí do očí nebo přes Facebook či jinou sociální síť. Spíše bych ti ale radil jí to říct do očí, protože je to podle mě lepší. Neboj se toho, že by tě odmítla. Musíš si věřit, jinak bys nic nedokázal. Prostě se s ní někde sejdi nebo jí řekni, co cítíš, až ji potkáš...

ZA OSTNATÝM DRÁTEM

Tereza Šebková, 9.C

BESEDA S VĚZEŇKYNĚMI ZE SVĚTLÉ NAD SÁZAVOU

V úterý 16. února 2016 měli žáci devátého ročníku možnost zúčastnit se besedy s lidmi, kteří si ve vězení odpykávají svůj trest, protože do naší školy zavítali zaměstnanci z věznice Světlá nad Sázavou a také vězeňkyně...

Ve Světlé nad Sázavou je věznice, ve které jsou pouze ženy. Nejprve nám tamní psychologka řekla zajímavé informace o věznicích, díky prezentaci jsme viděli, jak to v ní vypadá, jak to tam funguje. Poté už přišly na řadu příběhy vězeňkyň, které se za námi přijely podívat. Všechny nám velmi povytavě povytavěly své příběhy.

Příběhy byly různé. Dvě byly odsouzené za užívání nebo prodej drog, další byla odsou-

zená za to, že byla viníkem autonehody. Všechny ty příběhy byly velmi silné a byly pro nás moc poučné. Vězeňkyně se nám snažily říct vždy nějaké ponaučení, abychom se nikdy nedostali do vězení. Můžeme říct, že je velice obdivuji, protože předstoupit před 60 dětí chce hodně velkou odvahu a ony to zvládly výborně.

Poté následovalo ještě krátké povídání s vedoucím stráže, který si vybral jednoho dobro-

volníka a na něm nám ukázal názornou ukázkou. Viděli jsme, jak se nasazují pouta nebo co všechno stráž věznice musí nosit s sebou. Nakonec besedy ještě měli prostor žáci, kteří se mohli ptát na zvědavé dotazy.

Tato beseda byla velmi zajímavá a především poučná. Myslím, že se všem žákům líbila a všichni jsme si odnesli poučení do budoucího života.

KRAJE PRO BEZPEČNÝ INTERNET

Nina Křížová, 9.C

Letošní ročník krajské soutěže Kraje pro bezpečný internet se opět zaměřil na mladé lidi základních a středních škol s cílem prevence a vzdělání v oblasti internetu...

V pondělí 18. ledna 2016 jsme se s panem učitelem Slámou vydali do Jihlavy na vyhlášení soutěže Kraje pro bezpečný internet. Já, Míša Malinová, Dan Kršek a Anička Štrofová z 9.C jsme reprezentovali fotopříběh a David Kulka ze 7.C svoje video. Kategorie se dělily na 1. stupeň ZŠ, 2. stupeň ZŠ a střední školy. Tyto kategorie pak byly rozděleny na videa a fotopříběhy + komiksy.

David se v kategorii 2. stupeň ZŠ – video umístil na 3. místě, naše skupina se v kategorii fotopříběhů umístila na 2. místě. Děkujeme tedy paní učitelce Knapčokové a panu učiteli Slámovi za přihlášení a podporu v této soutěži.

ANKETA

**TENTOKRÁT
O KOMUNIKACI**

NAŠE OTÁZKY - VAŠE NÁZORY - JAK TO VIDÍ ŽÁCI A UČITELÉ

Jen málokdo si dovede představit svůj život bez toho, že by komunikoval se svými přáteli a lidmi vůbec. Těch opravdových novodobých poustevníků, kteří si vystačí jen sami se sebou a komunikovat s nikým nepotřebují, je velmi málo. Anketu jsme tedy tentokrát zaměřili na to, jaké dorozumívací způsoby používáte právě vy a co vám vyhovuje nejvíc. Bylo nám předem jasné, že klasické papírové dopisy v obálce a obrázkové pohlednice v současném přetechizovaném světě určitě prohrají a že je převládají elektronické komunikační systémy. Ale i tak nás zajímalo, jestli mezi vámi tyhle prastaré způsoby dorozumívání přes tužku, papír, poštovní známku a razítko ještě aspoň občas přežívají...

Ruku na srdce - čím je komunikační technologie dostupnější, tím víc se komunikuje a tím víc bezduchého plácání a nesmyslů se přenáší z jednoho místa na druhé. Ale lidé to tak chtějí. Chtějí být neustále v kontaktu s druhými, chtějí být online...

ŽÁCI

- 1. otázka:** Preferuješ volání, nebo psaní SMS?
- 2. otázka:** Kdy jsi naposledy poslal normální dopis v obálce?
- 3. otázka:** Přes co se nejčastěji dorozumíváš s přáteli?

Jiří Bukáček, 6.A

1. SMS.
2. Asi před rokem a půl.
3. Přes Facebook na počítači.

Lucie Kulíšková, 6.A

1. Volání.
2. To už je hodně dlouho...
3. Pomocí Skypu.

František Hrouda, 7.C

1. Volání.
2. Myslím, že před dvěma lety.
3. Přes Facebook.

Aneta Košťálová, 7.C

1. Ani jedno, protože to žere kredit ☺.
2. Před dvěma lety.
3. Facebook.

Michal Sláma, 8.B

1. Radši volám.
2. Před deseti lety.
3. Facebook.

Natálie Mošnerová, 8.B

1. Volání.
2. Před dvěma lety.
3. Přes Messenger.

Tomáš Chudoba, 9.C

1. Volání.
2. Nikdy jsem dopis neposlal.
3. Pomocí telegrafu ☺.

Kristýna Benešová, 9.C

1. Ani jedno.
2. V páté třídě.
3. Přes Facebook nebo Viber, protože je to levný.

*Anketu žáků připravili: Simona Pivková, 8.B
Kristina Poulová a Jakub Starý, 8.C*

UČITELE

- 1. otázka:** Jakým psaným způsobem se dorozumíváte s přáteli nejraději a nejčastěji?
- 2. otázka:** Kdy jste napsali svůj první dopis? Při jaké příležitosti?
- 3. otázka:** Myslíte, že lidé stále posílají normální dopisy v obálce? Nebo už je zcela nahradily e-maily a SMS zprávy?
- 4. otázka:** Posíláte při vhodných příležitostech pohlednice nebo raději online přání?

Mgr. Petr Smékal

1. No, nejraději se dorozumívám z očí do očí, je to nejlepší. Ale v písemné formě vedou určitě SMSky a hned těsně za nimi e-maily. Je to rychlé...
2. První dopis jsem napsal určitě z tábora domů rodičům. Asi ať si pro mě brzy přijdou ☺.
3. Dopis psaný rukou má své kouzlo a hodně toho o pisateli vypoví. Já, protože hraju jako kocour ☺, píšu dopisy málo, vlastně skoro vůbec. Lidé, hlavně ti starší, dopisy píší, ale myslím, že za pár let zbudou jen ty dopisy úřední a ty s reklamou...

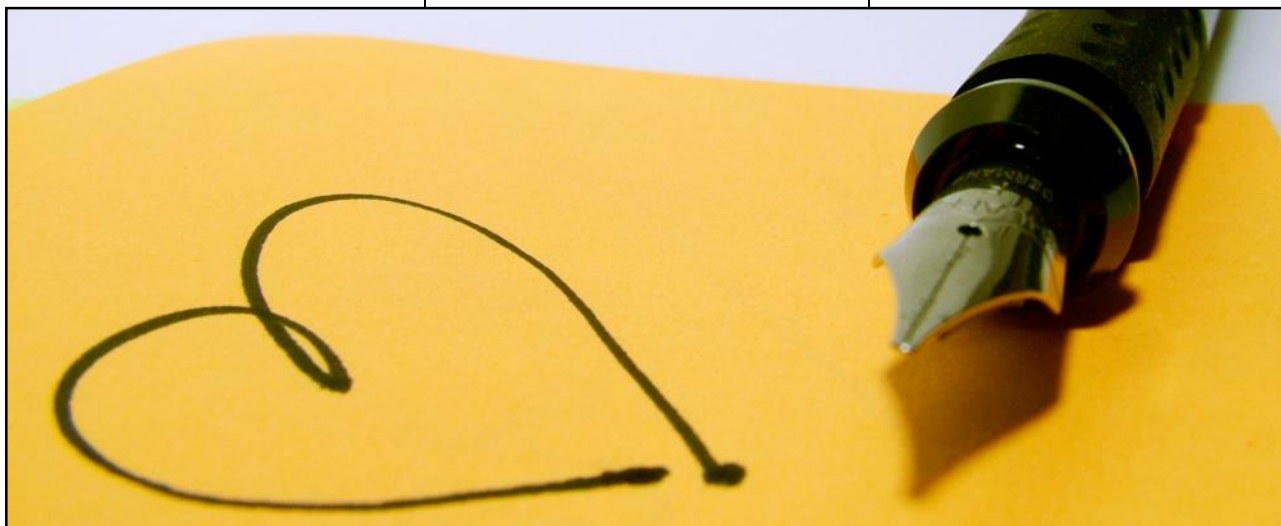
4. Pohlednice píšu zásadně z dovolené. Hlavně ze zahraničí, protože to má své kouzlo - někteří mí známí dosud sbírají poštovní známky. Sice vždycky přijdou, až už jsem z dovolené zpátky, ale přijdou... A hlavně jsou to kolikrát země, kam nás asi situace ve světě jen tak nepustí znovu...

Mgr. Jitka Matoušková

1. Nejraději a nejčastěji používám k dorozumívání SMS zprávy a mobilní aplikaci. Nutností je pro mne e-mail. Je zajímavé sledovat, že nám vzniká zvláštní elektronická řeč. Používáme

zkratky místo slov, pocity vyjadřujeme obrázky, nepoužíváme háčky a čárky, psaní velkých písmen nás zdržuje... A navíc se někdy napíše i to, co by člověk z očí do očí nikdy neřekl. To je nejlépe vidět na sociálních sítích. Připadá mi, že tato doba plýtvá psanými slovy a osobní komunikace se pomalu vytrácí.

2. V našich školních létech jsme moc rádi posílali a dostávali dopisy, to bylo vždy překvapení, když v poštovní schránce byla vidět poštovní obálka, a nejlepší byla hodně tlustá. Posílali jsme si i různé drobné dárky. Sbírali jsme poštovní známky, byly krásné a ba-

revné, některé i vzácné.

3. Dopisy se zřejmě dále posílají, ale stále více je nahrazuje elektronická komunikace.
4. Nejraději vždy popřeji osobně, a když je větší vzdálenost, zavolám. Pohlednice nemám ráda a online přání také ne.

Mgr. Erika Oravcová

1. Nemůžu říci, že nejraději, ale v dnešní době je to nejrychlejší pomocí e-mailu. Takže nejčastěji SMS a e-mail.
2. První dopis, spíš asi vánoční pohlednici v první třídě pro babičku.
3. Ne všichni mají počítač a internet, takže dopisy se určitě píše i rukou. Každý rok nám píše dcery z tábora a samozřejmě my jim. Spoustu korespondence dnes skutečně nahradily e-maily a SMSky.
4. Pohlednice posílám pouze z dovolené. Co se týká narozeninových a vánočních přání, opět online je to rychlejší, v jednom okamžiku jich mohu rozeslat několik desítek najednou. Pohlednic bych posílala určitě mnohem méně...

Mgr. Marcela Žďánská

1. Nejraději samozřejmě osobně, ale pokud to má být psaný projev, tak dopis. Bohužel v dnešní uspěchané době jsem ale jako každý byla nucena sáhnout po mobilním telefonu a SM-

Skách a podobných vymoženostech dnešní doby, jako je Facebook, Messenger, Skype...

2. Pokud považujete za dopis i takový ten malovaný, obrázkový, tak v nějakých dvou letech. A komu jinému než Ježíškovi ☺.
3. Pevně v to věřím a doufám. Myslím si, že se pořád najde spousta lidí, kteří při speciálních příležitostech radši sáhnou po dopisu nebo pohlednici než po neosobní elektronické poště. Na druhou stranu každé proti má i své pro. V žádném případě nemůžeme upřít e-mailům, SMSkám a hlavně Skypu tu rychlost a vzdálenost, se kterou a na kterou se s nimi dá komunikovat. Sama jsem měla možnost to vyzkoušet při komunikaci s dcerou, když byla v zahraničí.
4. To záleží na tom, s jakým předstihem si na danou událost vzpomenu ☺. Snažím se s předstihem posílat pohlednice a přání, ale né vždy se zadaří, co si budeme povídat. Přiznám se, že k online přáním jsem ještě nesáhla. To radši zvednu telefon a popřeji přímo.

Mgr. Renata Slámová

1. Pro mě jsou převládající metodou písemné komunikace e-maily, textové SMS zprávy a Facebook. Tento způsob je rychlý a k hlavním výhodám patří fakt, že takto komunikovat můžu prakticky kdykoli, s kým-

koli a dnes už většinou odkudkoli. E-mail mi navíc pomůže uchovat si důležité pracovní informace. Počet přátel na Facebooku, textové zprávy svým nejbližším ani sebedůležitější pracovní e-maily však nikdy nemůžou nahradit rozhovor z očí do očí. Pouze tehdy můžu okamžitě reagovat a získávat zpětnou vazbu od toho druhého. Písemná komunikace je z tohoto hlediska příliš formální a neosobní.

2. Úplně první? Tak to už je fakt dávno ☺☺! Snad si ani nevzpomenu. Ale určitě to bylo hned tehdy, když jsem se naučila psát, v 1. třídě. Pak jsem posílala rodičům, prarodičům a kamarádům dopisy z tábora. Tehdy to byl pro nás jediný způsob komunikace se svými nejbližšími. A jak jsme si na své korespondenci dali záležet!
3. V dnešní přetechnizované době, kdy jsme neustále obklopeni počítači a mobilními telefony, tužka a papír nemají své místo, a tak postupně od klasického psaní dopisů upouštíme. To je ale přirozený vývoj. Ručně psaný dopis je dnes již téměř rarita.
4. Přiznám se, že pohlednicová přání již delší dobu neposílám. Pohlednicové „zdravice“ z navštívených míst občas ještě využiji, ale ne často. Ráda ale pohlednice z různých krásných míst dostávám. Takže můžete posílat ☺...

Anketu učitelů připravily Michaela Heralová a Valérie Bártová, 9.C

DOPISY SLOUPEČKY

Tereza Šebková, 9.C

DVA NÁZORY

Mgr. Dagmar Svobodová

NA JEDEN PROBLÉM OČIMA UČITELE A ŽÁKA

Také dnešní sloupečky jsou samozřejmě o komunikaci mezi lidmi navzájem. A jak jsme se dozvěděli, pro Terku s Darkou mají obyčejné papírové dopisy neobyčejnou cenu...

TERKA

Tak schválně. Kdy naposledy jste ve schránce našli dopis? Kdy jste mezi letáky a složenkami natrefili na obálku s ručně napsanou adresou, známkou a uvnitř pečlivě složený dopisní papír s hustě popsanými řádky, ve kterých vám někdo blízký sděloval, co zažívá a jak se má, a ptal se vás, jak se máte vy?

Nejspíš jste něco podobného dlouho nezažili z prostého důvodu. Všechny pocity a zážitky můžete sdělit naťukáním na Facebook všem lidem, které znáte, a pokud chcete být osobnější, pošlete zprávu přes chat a na vrch přidáte pár rozchechtaných smajlíků. A pro ty, kteří zatím úspěšně odolávají kouzlu sociálních sítí, je zase nejjednodušší na mobilu poslat esemesku.

Podle mě jsou ale pořád dopisy nějak osobnější. Když dostanete opravdový dopis, máte pocit, že ten člověk, který vám ho napsal, si na vás udělal čas, kvůli vám si sedl ke stolu a napsal vám vlastní rukou všechno, co měl na srdci. Nebo když vám člověk chce říct něco smutného, tak je lepší, když dostanete dopis, než když vám pípne zpráva na Facebooku.

Já posílám klasické pohledy jenom v létě, když jedeme na dovolenou. A potom ještě posílám dopis Ježíškovi ☺. Celkem tedy dvakrát do roka. Jaká změna od doby před padesáti lety, kdy dopisy bylo jediné spojení mezi rodinami a kdy se jásalo nad každou zprávou od tety z druhého konce republiky. Ne všichni měli doma telefon, takže museli chodit do hospod nebo na jiná veřejná místa, ale tam se stejně nemohli vykecávat a říct si úplně všechno.

Nás děvčata ale asi budou vždycky nejvíce fascinovat dopisy milostné ☺. Jen si to představte: každý den kontrolovat schránku, napjatě čekat,

kdy už napíše... a pak konečně objevíte obálku nadepsanou jeho známým rukopisem, začnete ji hystericky otvírat (ale nechcete ji potřhat, aby se mohla schovat na památku) a pak přivoníte k papíru a hltáte každé slovo. Čtete si ten dopis miliónkrát, pak už ho znáte

nazpaměť, každou kličku každého písmena...

No, dost snění. Je třeba čelit realitě a přiznat si, že doba papírových dopisů se pomalu chýlí ke konci a že si budeme muset vymýšlet jiné romantické představy.

PS: Ale napsat někomu dopis by byla docela „challenge“, ne ☺?

Dopis někdy - na rozdíl od Terky - ve schránce najdu. I když obvykle se jedná o dopis z mé banky, která mi tvrdošíjně už asi dva roky nutí zlatou kreditní kartu (ústav, který ji nabízí české učitelce, ...hm, to je na pováženou ☺...), od stavební spořitelny nebo dopis určený celé naší rodině – od osmnáctiletého Lawrence z Indie, kterého podporujeme ve vzdělávání už asi 10 let. Pravda, na ten jediný se snažím odpovídat - alespoň občas ☺.

Dopisy i pohledy dostávám strašně ráda. Tedy dopisy raději, protože je u nich jakousi přidanou hodnotou to, že do nich nikdo nevidí a i vy, když si je chcete přečíst, musíte tu obálku roztrhnout a pak se teprve pomalu těšit obsahem řádek po řádku. Vzpomínám si na jedny své prázdniny, kdy jsem dopisy (samozřejmě milostné ☺) dostávala obden. To jste prostě ráno dostali dopis, okamžitě odpověděli a museli tuto odpověď donést na poštu nebo hodit do schránky, která se vybírala zavčas, aby adresátovi druhý den ráno (obvykle k snídani ☺) přišla odpověď. Dodneška mám tu prázdninovou krabici schovanou na půdě.

Z vášně pro dopisy mi dneska ale už zůstalo asi jediné - miluju vzkazy či poznámky psané rukou. Občas praštím telefonem a raději si vyrobím velkou cedulku se seznamem úkolů či nákupních položek. Ono to asi není pohodlnější, ale prostě takové jiné, osobnější, můžete si s gusem odškrtnout, co už je udělané... Paráda! A deset dalších úkolů dopsat... ☺ Jeden ručně psaný vzkaz, který jsem kdysi dostala, dokonce dodneška nosím v peněženke a občas se na něj podívám, když mi není zrovna do smíchu.

V dnešní době se komunikace změnila. Všechno je instant (tak jako instant messenger ☺). Je to milé, když vám někdo zavolá, pošle SMS, mail nebo vzkaz třeba na Facebook či WhatsApp. Ale dopis je takový hmotný, voní po papíru (nebo po hnoji, protože jsou na něm otištěné tlapky domácího zvířectva ☺ - to když si vás dotýčný testuje, zda byste se hodila jako hospodyně na statek, a vaším úkolem je uhodnout zvířátko, které stopu zanechalo – vážně, i takové dopisy doma mám ☺). Ale zpět k tématu - prostě voní po papíru, někdo si s ním dal větší práci, než že jenom tůknul na ikonku smajlíka, můžete si ho schovat, těšit se s ním a zálohovat ho můžete navěky – třeba do hezké krabice ☺...

ÚŽASNÁ SLZA

Michaela Heralová, 9.C

23. nebo 24. ledna 2016 spousta z nás navštívila koncert populární skupiny Slza, která koncertovala v novoměstském kulturním domě. Protože lístky na sobotní koncert byly velmi rychle vyprodané, kluci v neděli přidali ještě další. A tak někteří skální fanoušci navštívili oba koncerty...

Petr Lexa a Lukáš Bundil

Hlavní protagonisty populární Slzy zná snad každý. Zakladatelem a hlavním zpěvákem je čtyřicetiletý Petr Lexa a druhým zakladatelem je Lukáš Bundil. Petr Lexa je i velmi známý a populární díky svému velkému koníčku – natáčení videí na YouTube. On sám ale říká, že svůj život striktně rozděluje na život zpěváka a youtubera a neplete to dohromady.

Novoměstský koncert byl velmi úspěšný, skupina odehrála své nové album Katarze a přidala i několik dalších písniček. Dva šťastlivci z publika si s nimi mohli i zazpívat. Po koncertu probíhala autogramiáda a focení. A my, jako nadšené fanynky, jsme si odnášeli skvělý zážitek a fotku s autogramem. A klukům vzkazujeme, že mohou přijet zase! Rádi je tu znovu uvidíme ☺!

VYZVÍDALI

TENTOKRÁT PANÍ UČITELKA

JSME

**MARTINA
BÁRTOVÁ**

- na naši školu nastoupila v září 2015, zastupuje pana učitele Jurka po dobu jeho nemoci
- učí český jazyk, německý jazyk a tělesnou výchovu
- baví ji cestování, v posledních letech hlavně po České republice, ráda objevuje nová místa
- ve volných chvílích čte, věnuje se ale také různým fyzickým aktivitám - cvičí jógu, plave, jezdí na kole a bruslí
- skvěle ovládá němčinu, chtěla by ale umět více cizích jazyků
- svoje sny a přání neprozrazuje, aby tím neohrozila jejich vyplnění
- na lidech oceňuje moudrost, upřímnost, pracovitost a ochotu pomáhat druhým
- nesnáší lenost aroganci a přetvářku
- velice nerada vyřizuje úřední záležitosti
- ráda nosí pohodlné oblečení, nejčastěji ji potkáte v kalhotách a triku
- módní trendy ji příliš neovlivňují
- navštívila Tunisko, Bulharsko, Chorvatsko, Německo, Rakousko a Slovensko
- její představa ideální dovolené je spojena s pobytem rodiny u moře, kde je klid a pokoj od starostí všedních dnů
- ráda se dívá na starší české filmy s legendárními herci, má ráda i klasické české filmové pohádky
- nejoblíbenější:

film	Rain Man
skupina	Beatles
zpěvák	Michael Jackson
kniha	Malý princ
jídlo	rajská omáčka
barva	červená

Dala jste si nějaké novoroční předsevzetí?

Novoroční předsevzetí jsem si nedala. Snažím se si dávat po celý rok menší cíle, které bych ráda splnila.

Jaký dárek se vám letos k Vánocům líbil nejvíce?

Dostala jsem dost dárků, líbí se

nemocná, měla jsem vždy minimum zameškaných hodin.

Vždycky jste chtěla být učitelkou, nebo jste měla i jiné sny a plány?

Na základní škole mě bavil německý jazyk, měli jsme výbornou paní učitelku. Už tehdy jsem si vytvořila představu, že bych chtěla studovat cizí jazyk.

mi všechny. Dárky nejsou pro mě na prvním místě. Jsem spokojená, že jsme oslavili vánoční svátky tradičně v kruhu rodinném.

Chodila jste jako dítě ráda do školy?

Chodila jsem celkem ráda do školy. Vzpomínám na naši základní školu a třídu jen v dobrém. Nebývala jsem často

Na gymnáziu jsem se rozhodla pro studium na pedagogické fakultě.

Myslíte si, že jste přísná učitelka, nebo taková normální a pohodová?

Jestli se dělí paní učitelky na přísné a pohodové ☺, patřím do kategorie pohodová učitelka. Snažím se ale vést žáky k odpovědnému chování a dát jim příslušné vzdělání.

Čím vás naše škola nejvíc překvapila, co jste opravdu nečekala?

Vaše škola se mi líbí, je to škola s dlouholetou tradicí. Zaujal mě zcela jistě váš časopis Puclík, který má úroveň. Velmi originální je sborovna, kde nás je tolik. Má to ale své kouzlo a neměnila bych...

Co u nás ve škole postrádáte? Uvítala byste nějakou změnu nebo novinku?

Nepostrádám zde nic, nic bych neměnila, jsem zde spokojená. Jsou tu sympatičtí lidé a to je velice důležité.

Ovlivňují nějak váš život módní trendy?

Módní trendy můj život neovlivňují, nerada se nechávám někým a něčím ovlivňovat.

Někdo se bojí zubaře, někdo nemůže vidět krev, jiný má zase hrůzu třeba z pavouků. Čím bychom dokázali vyděsit vás?

Pavouci a jiná zvířata mě nevadí, mám ale strach z hadů. Představa, že se plazí přede mnou had, mně nahání hrůzu.

Bez čeho nemůžete žít?

Je spousta věcí, bez kterých člověk nemůže žít... Teď už si

svůj život nedovedu představit bez naší dcery.

Podařilo se vám v životě splnit si nějaký sen, po kterém jste hodně dlouho toužila?

Moc nesním, snažím se brát život takový, jaký je, co nám přináší.

Existuje něco, co byste ráda změnila, ale nemůžete?

Člověk sám těžko může změnit či zmírnit bídu a nepokoje ve světě, ale kdybych měla kouzelnou hůlku, tak bych ji k tomu nejspíš využila.

Prožila jste někdy nějaký adrenalinový zážitek?

Adrenalinový zážitek jsem zatím neprožila. Sama bych se do něj nehrnula, nechala bych se přemlouvat.

Sportujete?

Cvičím jógu, v létě si ráda zaplavu, jezdím na kole a v zimě ráda bruslím.

Věříte v nadpřirozeno?

Věřím...

Jaký máte vztah k přírodě?

Můj vztah k přírodě je určitě kladný, příroda mi dává energii, uklidňuje mě. Nejraději se procházím lesem. Nepochopím lidi, kteří dokážou přírodu znečišťovat.

Co děláte ve volném čase, jak relaxujete a nabíráte síly?

Ve volném čase ráda odpočívám, čtu knihy nebo naopak

jdeme na procházku s rodinou. V létě nás baví výlety na kolech nebo po zajímavých památkách naší republiky.

Jaký je váš vztah k elektronice a technice vůbec? Jste přátelé, nebo protivníci?

Protivník s elektronikou nejsem. I když už v lečtem technika hodně pokročila, snažím se s ní udržet krok. Když potřebuji pomoc, mám se na koho v rodině obrátit.

Jste zahrádkářský, nebo spíš domácí typ?

Vlastní zahrádku nemáme, bydlíme v bytě. Byla jsem na ni ale odmala zvyklá. Teď už se o ni starají rodiče a my jim rádi pomáháme.

Jak si představujete ideální dovolenou?

Ideální dovolená je pro mě s rodinou, nejlépe u moře, bez každodenních všedních starostí. Každý rok se snažíme někam podívat, poslední roky jsme nebyli v zahraničí, ale cestovali jsme jen po České republice. Naposledy jsme navštívili Pálavu.

Kde jste byla v životě nejdál od svého bydliště?

V dětství jsem letěla se svými rodiči na dovolenou na ostrov Djerba, ležící u pobřeží severní Afriky.

Dovedete si představit, že byste žila delší dobu – třeba několik let - v zahraničí?

Nedovedu si představit žít v jiné zemi. Jak se říká - jiný kraj, jiný mrav... Nedovedla

bych se sžít s odlišnou kulturou, zvyky. Chtěla bych navštívit spoustu zemí v Evropě, ale určitě ne tam zůstat a žít.

Máte doma nějaké zvířátko, domácího mazlíčka nebo jaké zvíře byste chtěla, kdybyste k tomu měla podmínky? Jaký máte celkově vztah ke zvířatům?

K zvířatům mám kladný vztah, avšak doma nemáme žádné zvířátko. Kdybych k tomu měla podmínky, vybrala bych si psa.

Co považujete ve svém životě za největší úspěch?

Za dosavadní největší úspěch považuji vystudování vysoké školy.

Působíte dojmem velice klidného člověka. Je ale něco, co vás dokáže opravdu rozčílit na maximum?

Jsem klidné povahy, na maximum mě dokáže rozčílit bezohlednost a hrubé, neopodstatněné chování některých lidí.

Na co se teď těšíte? Je před vámi něco hezkého a příjemného?

Těším se na jaro, až začnou kvést bledule a sněženky a slunce začne více hřát...

Co byste si s sebou určitě nezapomněla vzít na pustý ostrov?

Na pustý ostrov bych se dobrovolně nevydala, ale když

bych se musela sbalit, tak bych si vzala všechny potřebné věci - kartáček na zuby, nůž a dostatek oblečení, jídla a pití.

Které roční období máte nejraději? Co se vám na něm tak líbí?

Nejraději mám léto. Příjemné je pro mě teplo, slunce a dlouhé letní večery...

Kdybyste se mohla stát nějakou pohádkovou postavou, kterou byste si zvolila?

Musím zavzpomínat na dětství a pohádky. Zvolila bych si asi

Arabelu. Byla milá a vlastnila kouzelný prsten, který by nám mohl splnit nějaké přání...

Který z těchto pohádkových předmětů byste si vybrala - sedmimílové boty, ubrousek, co se sám prostírá samými dobrotami, křišťálovou kouli na věštění budoucnosti nebo plášť neviditelnosti?

Zvolila bych plášť neviditelnosti, dostala bych se s ním na všelijaká místa a zažila spoustu situací, které normálně nezažiji.

Ocitla jste se sama uprostřed neznámého lesa a venku se za chvíli začne stmívat. Nemáte s sebou telefon a nikde kolem živá duše. Jak se zachováte?

Určitě bych měla strach, snažila bych se ho ale překonat a vzít nohy na ramena a vydat se co možná nejschůdnější cestou.

Ovládáte nějaké ruční práce, nebo to není vaše parketa?

Moje parketa to moc není, plést umím, dříve jsem pletla. Také se mi vybavuje, jak jsme se učili na základní škole v

pracovních činnostech zašívát ponožky, vyráběli jehelníček a podložku pod hrnec ☺.

Jezdíte autem – tedy jako řidič?

Vlastním řidičský průkaz, přesto jezdím velmi málo.

Jaká se vám líbí hudba? Máte oblíbeného zpěváka nebo skupinu, které posloucháte nejčastěji?

Líbí se mi různé hudební žánry - pop, soul, R&B, v poslední době zpěvačka Adele...

Kterou knihu jste četla naposledy? A máte nějakou oblíbenou, ke které se čas od času vracíte?

Kromě dětských knížek, které čtu každý den se svojí dcerou, jsem naposledy četla knihu Moc přítomného okamžiku od Eckharta Tolleho. Ráda se vrátím ke knize Malý princ.

Který film jste viděla nejvícekrát v životě a kdykoliv se na něj podíváte znovu? Čím vás tak okouzlil?

Vícekrát jsem viděla staré filmy s Vlastou Burianem, které pobaví, a samozřejmě klasické pohádky Tři oříšky pro Popelku, Pyšnou princeznu, Princeznu se zlatou hvězdou na čele...

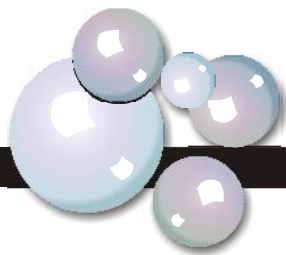
Máte nějaký oblíbený televizní pořad nebo seriál? Na co se ráda díváte?

V současné době nesleduji žádný seriál, na televizi se dívám minimálně. Naposledy jsem sledovala seriál Vyprávěj, který byl i poučný.

I vám - stejně jako vašim předchůdcům - půjčme na závěr na chvíli kouzelnou hůlku. Jakou změnu máme očekávat, až nám ji vrátíte?

Přála bych si, aby se nám všem splnila současná přání. Minulost a budoucnost totiž existují jen ve vzpomínkách a očekáváníích...

*Rozhovor připravily
Eva Pelikánová
a Radka Havelková, 8.C*

Mgr. Dagmar
Svobodová

PERLIČKY

Z NAŠÍ ŠKOLIČKY

...aneb o sexu a o rodině víme (skoro) vše ☺. Do tohoto čísla Puclíku jsem vybrala dvě nádherné odpovědi, které si mohla paní učitelka Pinterová přečíst v písemce z rodinné výchovy. Je vidět, že autoři uvedených odpovědí - zřejmě odkojeni Bravičkem - se v záležitostech intimního života opravdu vyznají a (téměř) nic je nezaskočí ☺!

RODINNÁ VÝCHOVA

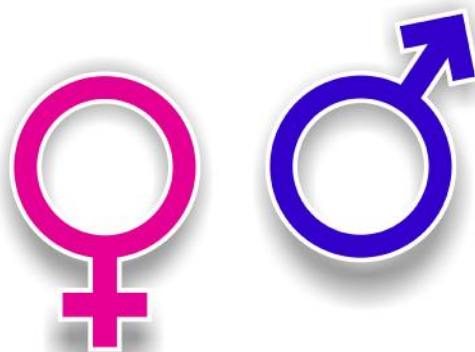
- **Otázka:**

Napiš antikoncepční metody...

- **Odpověď:**

Prášky, kondom a kuličkové ložisko.

Já si to představila... No, asi bych potřebovala výklad, jak může kuličkové ložisko zafungovat proti nechtěnému těhotenství ☺...

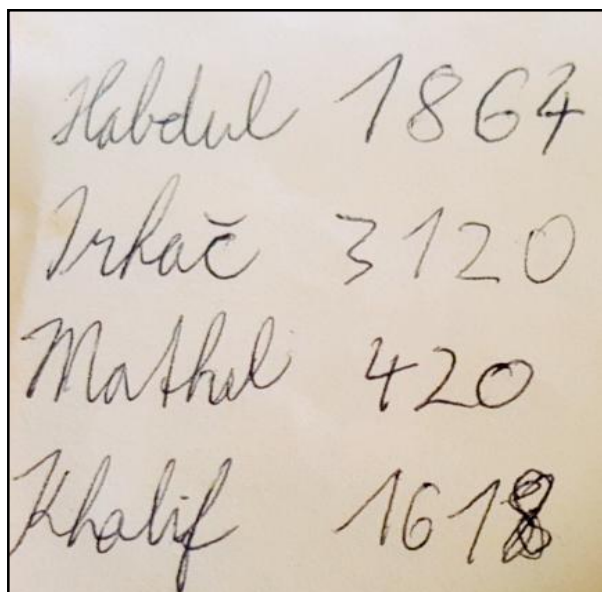
- **Otázka:**

Jaká je prevence před onemocněním AIDS?

- **Odpověď:**

Dávat si na partnera BACHA!

Máš recht, holka, bacha na každého chlapa ☺! Nebo tím snad bylo myšleno, že se má partner prvně prověřit, zda má rád vážnou hudbu a varhanní fugy skladatele Johana Sebastiana Bacha a jestli ne, tak zavčas utéct ☺?

A na závěr takovou malou perličku... Povídání o rodině patří nejen do rodinné výchovy, ale občas musí učitelé zjišťovat i některé rodinné údaje do školní matriky, aby je tam mohli následně zapsat či aktualizovat.

A světe div se - i tady se dozví věci, nad kterými zůstává rozum stát. Stačí se třeba podívat na aktualizovaný seznam sourozenců jistého nejmenovaného žáka 9. ročníku.

Pro naprosto nechápající je tu nápověda: to první má být jméno, to druhé údajné datum narození. Pravda, zapamatovat si čtyři sourozence je docela náročné, ale i tak... Sourozence umí vyjmenovat i děti v mateřské školce. Pokud to neumí deváťák, je na základce vůbec správně?

Naše škola je zapojena do projektu OP VK Výzva č. 56, který je zaměřen na zvyšování kvality ve vzdělávání. Mezi cíle oblasti podpory patří mimo jiné podpora realizace kurikulární reformy škol a školských zařízení a podpora výuky cizích jazyků a v cizích jazycích. V rámci tohoto projektu se žáci 8. a 9. ročníku naší školy vydali zdokonalit své jazykové znalosti do jižní Anglie...

JAK JSME CESTOVALI...

Jak probíhala cesta do Anglie a zpět? Myslím, že vcelku v pohodě. Vyjeli jsme v pondělí 22. listopadu 2015 od Kulturního domu v Novém Městě na Moravě, většina z nás tam už nedočkavě čekala, ale našlo se i pár takových, co se svými kufry pádili k autobusu na poslední chvíli. Naši páni řidiči se jmenovali Jirka a Lud'a.

Když jsme byli v plném počtu, vydali jsme na dlouhou cestu a náš cíl byl jasný - Velká Británie. Během celé cesty jsme samozřejmě měli zastávky na benzínových pumpách, abychom si mohli skočit na záchod nebo si koupit něco

k jídlu (nebo si pořídit krásnou zimní čepici s bambulkami jako Matěj ☺). Hned na první zastávce se k nám přidal náš

průvodce René, ale stejně mu všichni říkali Renda. Kolem páté hodiny odpoledne jsme dojeli na německé hranice a během celé noci pak projeli Německem, Belgií a Francií.

Většina z nás spala, ale taky se našlo pár jedinců, kteří byli nejvíc upovídaní v noci a ve dne pak skoro nemluvili ☺. Nakonec jsme dorazili do Calais, kde jsme chvíli čekali a potom už najeli do Eurotunelu i s autobusem. Ještě před tím jsme prošli pasovou kontrolou, která byla v pohodě - pouze jsme ukázali pas a mohli jsme jet. V Eurotunelu to bylo fajn, autobus stojí ve vlaku a vy se klidně můžete pohybovat ve vagónu. Někteří zůstali v autobusu, já osobně jsem tam usnula ☺. Cesta Eurotunelem trvala necelou třičtvrtěhodinu.

Když jsme vyjeli z Eurotunelu, moc si toho nepamatuju, protože jsem spala a probudila se až u našeho cíle, čímž byl

Brighton. To ostatní měli jiné zážitky! Třeba paní učitelka Svobodová nad sebou musela celou cestu do Brightonu držet hadr, protože přšlo nejen venku (tedy lilo jako z konve), ale i (ač seděla v autobusu) na její hlavu. V Anglii si naši páni řidiči museli zvyknout na to, že se jezdí na levé straně. Ale vlastně i my jsme si museli zvyknout, že musíme chodit vlevo a pro některé to byl těžký úkol ☺.

Na cestě zpět jsme z Londýna vyjžděli v sobotu kolem půl osmé. Cesta probíhala podobně jako cesta tam a domů jsme přijeli šťastní, plní zážitků. Bylo to opravdu nádherné. V autobusu bývalo často docela veselo, naši páni řidiči byli pohodoví, pouštěli nám filmy na přání, ohřívali párky a o zábavu se staral i Marek Jinek se svou kytarou.

Tereza Šebková, 9.C

JAK JSME BYDLELI...

Při našem studijním pobytu v Anglii jsme bydleli v rodinách, do kterých nás naše cestovní kancelář rozdělila po dvou, třech nebo čtyřech žácích. Jména a adresy našich hostitelů jsme věděli předem, takže mnoho z nás si je našlo na Google mapách a někteří hledali i na Facebooku. Poprvé jsme hostitelskou rodinu viděli až v úterý večer, kdy pro nás přijeli k autobusu na určené místo, aby si nás vyzvedli a zaviezli „domů“.

A hned nastal první problém. Angličané jezdí vlevo, takže i volant v autě mají na druhé straně. To si však neuvědomil jeden z našich spolužáků a místo na sedadlo spolujezdce se tvrdohlavě cpal k volantu ☺. Další měli problém, jak se do auta vměstnat - to když pro čtyři statné kluky s velkými zavazadly přijelo malé nákupní autíčko černošské dámy. Ale nakonec se všichni dostali tam, kam měli, a večer si užívali teplou a někteří i měkkou postel, která po noci strávené v autobuse přišla vhod.

Obavy jsme měli i z toho, že nebudeme mít wifi, avšak na to jsou už rodiny v Anglii zvyklé a hned, jak jsme si vybalili, poprosili jsme je o heslo, abychom si mohli se svými kamarády, spolužáky či rodinou doma vyměnit své první dojmy z cesty, ubytování a hostitelské rodiny.

Náš čas strávený v rodině vypadal každý den asi takto: po celodenním programu si pro nás večer kolem sedmé hodiny přijeli k autobusu, doma nás nechali chvíli vydechnout a šli

jsme k večeři. Někteří jedli sami, jiní s rodinou. Jídla byla různá - od hranolek, špaget a pizzy až po anglickou jelení polévku (ale ne moc dobrou) či jiná typická jídla. Někteří ochutnali i vánoční puding. Někomu všechno chutnalo, jiní vzpomínali a těšili se na jídlo od maminky. Každá rodina pak trávila večer jinak.

Spousta našich náhradních rodin si s námi povídala, jiní nás nechali odpočívat a dopřáli nám volný večer. A našli se i tací, kteří Angličany po večerech učili hrát české karetní hry ☺. Ráno jsme měli připravenou snídani - cornaflaky, toasty, někteří i muffiny, svačinu na dopoledne a pak jsme vyrazili zase k autobusu, který nás dovezl ke škole.

Jinak si myslím, že jsme si to moc užili a na svou dočasnou rodinu v Anglii pravděpodobně nikdy nezapomeneme. Například skupinka kluků, po kterých stříkala „paní domu“ vodní pistolkou za každé české slovo, co slyšela, si svůj pobyt bude pamatovat určitě ☺.

Valérie Bártová, 9.C

JAK JSME SE UČILI...

Naše škola nesla jméno The Bridge a nacházela se vedle školy pro všechny Angličany. Celkem nás učili tři učitelé - Malcolm, Jess a Ugne. Ve škole jsme byli sice jen tři dny, ale i tak se nám líbila a chodili jsme do ní opravdu rádi. Vyučování začínalo v 9 hodin a u

nás ji vždy vedl Malcolm. S ním jsme například zopakovali sloveso must (muset), kde jsme museli vždy udělat nějaký úkol, který nám Malcolm vymyslel. Nejlépe to šlo Kristýně Benešová, která musela dvakrát dělat lachtana - i s držním míčkem na čele ☺. S Jess

a Ugne jsme vždycky hráli nějaké hry nebo dělali projekty o městech v Anglii. Vyučování skončilo ve 12 hodin a jsme se vydali na výlet. Tahle škola byla moc fajn, a dokonce jsme se do ní všichni těšili...

Mina Křížová, 9.C

CO VŠECHNO JSME VIDĚLI...

Brighton

Anglie nás přivítala - jak jinak

- typickým deštivým počasím. Po necelých dvou hodinách jsme přijeli do městečka

Brighton, ve kterém jsme měli být všichni ubytováni. Prvním zážitkem bylo moře, kde jsme si pořídili nádherné fotky rozbouřeného La Manche a byli rádi, že jsme cestovali tunelem a ne trajektem. Samozřejmě jsme nepohrdli ani automatem s šílenstvím na blízském molu, které bylo plné heren a automatů na drobné mince - je to zde oblíbená zábava pro dospělé i pro děti. Člověk jako by se ocitnul v jiném světě.

Dalším bodem programu byla návštěva podmořského světa - „Sea Life“. První, co mě zde uchvátilo, bylo osvětlení místností v barvě duhy a krásná

a velká akvária plná mořských živočichů. Po tomto barevném zážitku jsme navštívili Royal Pavilion, který stál uprostřed parku, v němž jsme potkali (a nakrmili našimi svačinami ☺) různá zvířátka. I vnitřek pavilonu byl krásný – celý je totiž

vůz, nedolali jsme a i přes zimu, která zde byla, jsme si nenechali ujít smetanovou mňamku ☺.

Poté jsme konečně mohli jít na dlouhou procházku po křídových útesech, od kterých jsme si přivezli i kousek křídý jako

ky, ale za ten krásný pohled to stálo.

Porthmouth

Třetí den jsme opět měli školu a poté jsme měli namířeno do přístavního města Portsmouth. Zde jsme měli po krátké procházce městem navštívit slavnou loď Victory, na kterou jsme se po dlouhém čekání stejně nedostali, což naše učitele i průvodce docela naštválo. Na lodi si prostě odškrtli jinou skupinu jako naši a nás už nepustili. Tak jsme se šli místo toho podívat na loď Warrior. Prohlídku jsme měli zpříjemněnou zpěvem místního umělce, který tam měl vystoupení kvůli slavnostnímu rozsvěcování vánočních světylek na lodi, ale jeho vystoupení vylepšil náš spolužák Michal Kaštánek svým originálním tanečkem ☺.

Poté jsme - jak jinak - nakupovali a kde jinde než v našem oblíbeném Primarku. Největším bláznem do nákupů a nekorunovanou královnou ná-

vybavený v indickém stylu. Nakonec jsme neunikli ani nákupnímu šílenství v Primarku – nejoblíbenějším anglickém obchodním centru. Po tomto dlouhém dni jsme byli rozřazeni do rodin. Těšili jsme se na zaslouženou sprchu a také na další den.

Seven Sisters

Druhý den jsme začali výbornou snídaní. Od devíti do dvanácti hodin jsme měli lekce angličtiny ve škole, která byla kousek za městem. Po škole jsme měli jet do blízkého města, ale využili jsme hezkého počasí a vyrazili na křídové útesy Seven Sisters a Beachy Head. Když jsme vyšli z autobusu a uviděli zmrzlinářský

suvenýr. Pak jsme sešli dolů a obdivovali moře ještě jednou. Při západu slunce jsme se pomalu vraceli k autobusu. Po tomto dni nás sice bolely nož-

kupního šilenství se stala Vanessa, která si domů vezla hned o několik tašek navíc a obohatila svůj šatník nejen o trička či mikiny, ale třeba i o plyšový overal s ocáskem ☺. Když už jsme měli všechno, co jsme chtěli, sešli jsme se uprostřed nákupního centra, abychom se ujistili, že jsme všichni, jelikož zbývalo pár minut do jeho zavření. Jenže paní učitelky se nemohly pořádkem dopočítat, a tak po nějaké době zjistily, že pár holek zůstalo zavřených na záchodech (ono se dětem občas vyplatí poslouchat hlášení v angličtině, které by je před těmito nepříjemnostmi varovalo ☺). Když byly holky konečně vysvobozené, jeli jsme zpět do Brightonu.

Hastings

Předposlední den jsme se po škole vypravili do města Hastings. Když jsme tam dorazili, bylo zataženo a pršelo. Jako první jsme se šli podívat do muzea, kde byla různá vypchaná zvířata, obrazy a v prostředku stála loďka, na kterou jsme si mohli vylézt. Bylo to rybářské muzeum, a tak jsme se dozvěděli i něco o rybolovu a práci místních rybářů. Škoda, že jsme do Anglie jeli až v listopadu, protože spousta atrakcí - a nejen v Hastingsu, ale i jinde - už byla zavřená a třeba oblíbené Pašerácké jeskyně jsme tak nemohli navštívit. Poté jsme vyrazili na pláž, kde hodně foukalo.

Když začalo znovu pršet, rozhodli jsme se, že zajdeme do místní restaurace s fish&chips - tradiční anglickou pochoutkou. Majitelka bistra byla veli-

ce sympatická Vietnamka, náš pan průvodce tam ochutnal dokonce poprvé v životě vietnamské pivo a náš zájezd zde trhnul rekord v počtu zákazníků! Bylo nás v bistru totiž 56. Před námi rekord drželi studenti z Oxfordu - těch bylo 55 ☺.

Když jsme dojedli, byli jsme všichni nacpaní a téměř ne-

konec jsme ale všichni dorazili k autobusu a jeli jsme na poslední noc k naší „náhradní“ rodině.

Londýn

Poslední den jsme nešli do školy, ale hned jsme vyrazili do Londýna. Cesta autobusem trvala asi hodinu a půl. Když

schopní pohybu, ale ještě jsme se šli projít a vychutnat si večerní atmosféru městečka s vánoční výzdobou. Zase začalo hodně pršet, tak jsme šli všichni obličejem skloněni k zemi a není divu, že se pár lidí i se čtyřmi učitelkami ztratilo. Na-

jme vystoupili z vyhrátého autobusu, byla nám zima, ale na ni jsme si už v Anglii zvykli ☺. Hned jsme vyrazili londýnským dvoupatrovým autobusem poznávat památky. Přijeli jsme ke Greenwichkému parku, kde je nultý poledník. Po-

kochali jsme se výhledem na Londýn, okoukli observatoř a šli dál. Nezapomněli jsme ani na suvenýry.

Po jejich nákupu jsme šli na loď, projeli se po Temži až k London Eye a vychutnali si krásný pohled na centrum Londýna. Po vystání delší fronty jsme nastoupili do ka-

binky na London Eye. Byl to neuvěřitelný pohled! Viděli jsme skoro celý Londýn z výšky a vyfotili krásné fotky. Dále jsme se šli podívat k Big Benu a vyrazili i k Buckinghamskému paláci. Šli jsme přes Westminster Abbey a Trafalgar Square a tam jsme nafotili také spoustu fotek.

Potkali jsme i velkou demonstraci proti bombardování Sýrie. Jen nevím, zda na ní bylo víc demonstrantů, nebo policistů. Každopádně masa lidí to byla pořádná. Když jsme došli k Buckinghamskému paláci, měli jsme pár minut na fotky a pak jsme vyrazili na metro, kde se nám ztratila Nina. Ale naštěstí za námi hned dorazila následujícím vlakem metra. Na konec už nás čekaly jen poslední londýnské památky – Tower a Tower Bridge a nákup potravin na zpáteční cestu.

Posledním anglickým problémem byly záchody. Všude byly zavřené, a tak jsme je dlouho hledali a někteří spolužáci přitom opravdu hodně trpěli ☺. Po vyřešení tohoto problému nás už pak čekala jen dlouhá cesta domů.

**Kristína Poulová
a Barbora Mikešová, 8.C**

CO JSTE O TAJEMNÉM A NEKONEČNÉM VESMÍRU URČITĚ NEVĚDĚLI...

ŽIVOT VE VESMÍRU

1. ČÁST

Mgr. Petr Smékal

Je ve vesmíru ještě jiný život, než je na planetě Země? Kdo může na tuto otázku s jistotou odpovědět? Zřejmě nikdo. Nikdo totiž nebyl na všech planetách nekonečného vesmíru. Nikdo všechny tyto planety neprozkoumal a žádný z vědců by neměl mít tu odvahu (nebo drzost?) tvrdit, že život je pouze na naší planetě. My se pokusíme některé představy o mimozemském životě ztvárnit v novém seriálu...

Když jsme začali připravovat tento seriál, objevili se u nás takzvaní MIB - muži v černém a nechtěli nám dovolit o mimozemšťanech psát. Byli hrozně protivní. Zatím se nám podařilo získat povolení jen na jednoho tvora z každé planety naší sluneční soustavy, ale věříme, že je „ukecáme“ na další díly.

Začneme planetou, která se většinou lidí vybaví jako první – Mars. Martěani jsou častou rasou, která útočí na nebohé pozemšťany ve filmech, knížkách, komixech... Myslíte, že číst sci-fi knížky o mimozemšťanech je jen legrace? V roce 1938 vypukla panika ve městě New York, kdy jedna rozhla-

sová stanice vysílala dramatické knížky Válka světů od George Wellse.

E.T. mimozemšťan

Ve městě vypuklo šílenství a hysterie. Několik lidí bylo ušlapáno, protože si Newyorčané mysleli, že už přistávají

mimozemské lodě a že útočí na lidstvo. Když se potom zjistilo, že šlo pouze o „legraci“, rozhořčení lidé redakci vypálili. To snad v našem seriálu nehrozí a naše redakce bude ušetřena ☺.

Možná jste někteří viděli film E. T. mimozemšťan o sympatickém, i když ošklivém tvorovi z vesmíru. E. T. = extra-terrestrial nebo extra-terrestrial (mimozemský, mimozemšťan). Také někteří námi popisovaní mimozemšťané budou přátelští, jiní méně a někteří budou vyloženě nesympatičtí. Tak vzhůru ke hvězdám! Vzhůru na Mars!

Fialovník dlouhouchý

Je to typický živoch na planetě Mars. Trochu nabourává naši představu „zelených mužíčků“, kteří by měli na Marsu žít. Je vysoký kolem čtyř met-

rů (na Marsu je menší gravitace než na Zemi). Váží kolem 350 až 480 kg. Největší změřený fialovník byl vysoký 520 cm a vážil neuvěřitelných 654

kg! Živí se slanou vodou, která se na Marsu vyskytuje, a lovem. Loví vše, co je menší a pomalejší než on.

Tělo je pokryto dlouhou fialovou hustou srstí. Má dlouhé uši, které slouží k regulaci tepla. Nohy i ruce jsou dlouhé a svalnaté. Obzvláště chodidla má abnormálně dlouhá. Nos je také dlouhý a je známo, že jejich čich se vyrovná čichu vlka. Je schopen ucítit kořist na několik kilometrů. Běda neopatrnému kosmonautovi, který by se nechal chytit! To by potom byli i naši astronauti zařazeni na jeho jídelníček. A jestli se mezi fialovníky rozkřikne, že u těch směšných tvorů, kteří mají tak tvrdou slupku (skafandr), je chutný vnitřek (astronaut)...

Naštěstí, co se týče inteligence, se má za to, že fialovník je zhruba stejně chytrý jako náš pes. Takže zřejmě nehrozí, že by si někdy v budoucnu postavil raketu a chtěl zjistit, jak chutnají ti malí a legrační tvořítkové na modré planetě – Zemi. Ale kdo ví?

Na Marsu jsou většinou pouště a nehostinná krajina, takže život tam není jednoduchý a každá kapka slané vody a kus něčeho k jídlu jsou vzácné. Fialovník žije většinou osaměle. Jen v době páření si hledá svůj protějšek a žije v páru. Páří se jednou za rok, přibližně po dobu čtrnásti dní. Protože rok na Marsu trvá asi 686 pozemských dní, nevdají se fialovníci moc často.

MLADÝ CHEMIK

Michaela Heralová, 9.C

Naše třída 9.C se letos pod dohledem Ing. Dagmar Jaitnerové zapojila do soutěže o nejlepšího mladého chemika 9. tříd...

První kolo se skládalo z testu, který jsme si napsali v hodině chemie. Nejlepší tři, kteří byli schopni postoupit dál, se zúčastnili na Střední průmyslové škole chemické Brno druhého

kola. Od nás postoupily tři dívky - Kristýna Benešová, Michaela Heralová a Valérie Bártová. V druhém kole už se jednalo o složitější písemný doplňovací test. Ovšem i přes

jeho složitost jsme nakonec vybojovaly krásné umístění. Do dalšího kola z nás nepostoupil nikdo, ale i snaha se počítá, a tak třeba příště...

LESNÍ VÝPRAVY

V zimním období pravidelně podnikáme výpravy do lesa Ochoza (no, les je již dnes po mnoha zásazích lidské ruky poněkud silné slovo), abychom přilepšili lesní zvěři a zpestřili a obohatili její jídelníček...

krmítka a rozvěsili po stromech pár dobrot. Stejnou výpravu si následně zopakovali žáci ekologicko-přírodopisných praktik osmého ročníku, kteří vše statečně a bez reptání absolvovali za neustálého mrhnutí.

Ať už bylo počasí jakékoliv, všichni jsme si to užili a snad jsme udělali radost i těm čtyřnohým tvorečkům, kterým díky singl trackům, zastavbě, bagrování a zavážení krásné louky hlínou mizí životní prostor před očima.

A tak se sem i v té letošní nepříliš sněhové zimě vydali ekotýmáci obtěžkáni dobrotami, kterými byly sušené

pečivo, jablka, mrkev, řepa, seno nebo třeba obilí. Nezapomněli jsme ani na ptáčky, kterým jsme nasypali do

Všem dětem díky...

Mgr. Martina Janíčková

EKOLOGICKÝ INSPEKTOR

Ve čtvrtek 28. ledna 2016 jsme procházeli školu a všude bylo před prázdninami poctivě uklizeno, až na jednu výjimku. V jedné třídě byly naházené kapesníčky za skříní, jinak bylo všude překvapivě čisto.

Ale přece jenom se něco našlo. Na záchodě byl radiátor nacpaný samými papírky od bonbónů a jinými odpadky. Když jsme se ale podívali do ostatních radiátorů na chodbách, zjistili jsme, že to není jediný radiátor, který slouží spíš jako odpadkový koš...

KRMÍME PTÁČKY

V pondělí 18. ledna 2016 jsme se s Ekotýmem jako obvykle ve 13.30 hodin sešli v přespole, ale dnes jsme se místo do učebny přírodopisu vydali do kuchyňky, protože jsme se rozhodli vyrobit krmení pro ptáčky...

Každý si něco přinesl. Někdo slunečnicová semínka, proso, lněná semínka nebo taky ovesné vločky. Tyto suroviny jsme smíchali s lojem nebo s tukem. I když s tím

někdo zápasil, tak se to nakonec povedlo.

Směsí potom každý naplnil malé květináče, kůry od pomeranče, borovicové šišky nebo taky kokosový ořech.

Nakonec jsme šli dát krmení na školní zahradu a něco jsme si nechali na rozvěšení do lesa.

Kristýna Benešová, 9.C

MALÝ JARNÍ KVÍZ

1. Který rok je přestupný?

- a) 2016
- b) 2014
- c) 2017

2. Kdy začíná jaro?

- a) 23. března
- b) 20. března
- c) 21. března

3. Která z těchto rostlin nekvete na jaře?

- a) heřmánek pravý
- b) tulipán
- c) sněženka

4. Co nás čeká na jaře?

- a) slunovrat
- b) rovnodennost

Řešení: 1a, 2b, 3a, 4b

Barbora Malinová 7.B
Denisa Vincenci 7.B

JARNÍ ÚKLID S TEREZOU

TEREZA

Chystáte se na velký jarní úklid? My také, ale neděláme kvůli tomu ze své domácnosti chemickou laboratoř! Uklidit, vyprat a umýt vše potřebné lze i bez chemických prostředků...

Každý z těch tradičně v domácnostech požívaný prostředek má totiž svůj ekologický nebo přírodní ekvivalent. Jsou šetrné k vašemu zdraví i k přírodě. Přinášíme vám účinné zelené tipy – ekologické pracanty v lahvi i osvědčené šampióny ze spíže. Značka: vše osobně prověřeno...

• Uberte kobercům věk

Barvy vašemu koberci vrátíte, pokud ho posypete solí, kterou do koberce ušlapete a pak vyluxujete.

• Magnet na zvířecí chlupy

Pokud se snažíte z oblečení a povlečení dostat zvířecí chlupy, perte je se starými punčochami. Nabijí se elektřinou a chlupy k sobě přitahují.

• Pach z lednice vyžehňte jablkem

Rozkrojte jablko a v misce vložte do lednice. Ovoce zneutralizuje zápach a šíří příjemnou vůni, která není agresivní k ostatním potravinám.

• Obrazovka bez prachu

Zbytečnému usazování prachu na televizní obrazovce můžete zabránit tak, že na hadr kápnete trochu oblíbené aviváže a obrazovku s ní přetřete.

• Bílé záclony a ubrusy

Nechte je přes noc namočené v teplé vodě s plátky citrónu. Následně je vyperte v pračce spolu s citrónovými plátky.

• Pomozte zašlým vázám

Nalijte do nich bílý ocet a nasypete bílou rýži. Nádobu občas promíchejte a pak vypláchněte vodou.

Zpracováno podle www.terezanet.cz

ANKETA

1. Třídíte odpad?
2. Dali jste si ve vztahu k přírodě nějaké předsevzetí?
3. Krmíte ptáčky? Čím?
4. Chodíte krmit zvířata do krmelce?

Jaroslav Kříž, 5.A

1. Ano, papír, plast.
2. Ne.
3. Jo.
4. Jo.

Dívka, 6.B

1. Ano, papíry, plasty.
2. Ne.
3. Ano - proso třeba, no a taková nějaká zrníčka.
4. Ani moc ne...

Dívka, 8.C

1. Ano, plasty, papír a bio.
2. Ne.
3. Jo, takové tamty kuličky.
4. Ne, nechodím.

Patrik Šoustar, 8.B

1. Jo, třeba plasty.
2. Jo, dal, ale je to tajné.
3. Jo, něčím z obchodu.
4. V zimě jo.

Mgr. Petr Smékal

1. Ano, papír, plasty a sklo.
2. Ne.
3. Ne.
4. Ne.

Mgr. Jana Klementová

1. Tak snažím se - třídím plasty, papír, sklo, elektro odpad samozřejmě - ten tady nosím do školy.
2. Že to naučím hlavně svoje děti.
3. Ano, slunečnicová semínka.
4. Chodíme pravidelně na Štědrý den, ale potom se tam víceméně už nedostaneme.

Helena Bílková a Barbora Špačková, 7.A

OKÉNKO DO PŘÍRODY

Vzhledem k blížícímu se Světovému dni vody jsme pro vás tentokrát vybrali vodního zástupce živočišné říše. Kdo z nás by neznal Vydrýska z Večerníčku... Malý šibal, neustále celý mokrý od lovení ryb a skotačení ve vodě. A jak je to s ním v přírodě? Prosím, seznamte se..

Vydra říční

- Je to lasicovitá šelma a jediný druh vydry žijící na území ČR. Dále ji najdeme v Evropě, Asii a severní Africe.
- Váží od 3 do 10 kg a s ocasem může měřit přes metr. Má štíhlé protáhlé tělo, krátké nohy s plovacími blánami a svalnatý ocas. Má krátkou světle nebo tmavě hnědou srst.
- Žije samotářsky, mnohdy na území větším jak 30 km. Po svém teritoriu se pohybuje v závislosti na potravě a kvalitě vod.
- Je to skvělý plavec. Pod vodou vydrží až pět minut, při kterých může uplavat až 400 metrů.
- Loví většinou v pozdní části odpoledne, kdy už není tolik silné sluneční záření. Proti slunci si vyhrabává noru s doučkou většinou v bahnitých březích. Vstup bývá pod hladinou vody.
- Živí se rybami, měkkýši, obojživelníky a drobnými savci nebo ptáky.
- Páří se od února do června. V jednom vrhu bývá od jednoho do čtyř mláďat. Rodí se slepá a téměř bez srsti. V přírodě se mohou vydry dožít i více jak osmnácti let.
- Největším nepřítelem je člověk. V některých oblastech byl zaznamenán pokles volně žijících vyder díky znečištění vod a především kvůli ilegálnímu lovu pro kožešiny. Vydry jsou také úmyslně likvidovány rybáři.

Zdroje: www.wikipedia.cz, www.crsmsodry.cz

Připravila Lucie Hlaváčová, 9.C

Víte, že...

Připraveno podle
www.ekolist.cz

- Češi za deset let odevzdali starou elektroniku o váze tří Titanů. Uspořili tím 12 miliard korun.

- V Indii vyrostlo nejechologičtější letiště na světě - letiště Cochin v jihoindickém státě Kerala jako první na světě poháněné pouze solární energií.

- Od roku 1982 jsou součástí letiště Václava Havla v Praze orli, sokoli nebo jestřábi. Ti zajišťují tzv. biologickou ochranu letiště - snižování výskytu ptactva a jiných zvířat na vzletových a přistávacích dráhách. Hlídkají, aby se ptáci nebo jiní živočichové nedostali do motorů letadel.

TERÉNNÍ VÝPRAVA EKOTÝMU NA HRNEČNICI

V pondělí 22. února 2016 jsme se s Ekotýmem sešli v půl druhé v průjezdu školy a vydali se do areálu Hrnečnice v lesa Ochoza k tůním.

Tam jsme obohatili hmyzí hotely o nové šišky a rákos posvazovaný do otýpek a nezapomněli jsme tůně zmonitorovat. Změřili jsme pH, teplotu vody a výšku hladiny. Některým se dokonce podařilo chytit i pár vodních živočichů, například potápníka. Při chytání sice skončily nejedny boty celé od bahna, ale to dotýčným vůbec nevadilo, protože přece si nenechají ujít příležitost spatřit takového živočicha na vlastní oči 😊.

Cestou lesem jsme ještě rozvěsili krmení pro ptáčky, které jsme sami vyráběli. Počasí nám přálo, sluníčko svítilo a spíš než zimu počasí připomínalo jaro...

Kristýna Benešová, 9.C

V HLEDÁČKU ČESKÉ TELEVIZE

V květnu to bude rok od slavnostního otevření učebny v přírodě v lokalitě Hrnečnice, na které jsme se spolu se Sdružením Krajina a CHKO Žďárské vrchy podíleli.

Přírodní biotop poskytuje ideální podmínky pro mokřadní rostliny a živočichy a zároveň slouží jako naučná stezka. A protože se záměr vybudovat učebnu v přírodě vydařil, byli jsme osloveni Českou televizí, zda mohou natočit reportáž.

Žáci ekologicko přírodopisných praktik ve čtvrtek 25. února 2016 provedli pravidelný monitoring a ukázkou měření teploty vody a jejího pH, zjišťovali nasycenost vody kyslíkem, měřili její průhlednost a výšku hladiny. Vzhledem k nízkým teplotám a ledové krustě na hladině se nepodařilo odlovit žádného vodního živočicha.

Výprava k tůním je vždy pro žáky nejen vděčným zpestřením výuky, ale i praktickým získáváním nových poznatků a ověřováním svých znalostí v praxi.

Mgr. Martina Janíčková

22. březen

světový
❤️ den
vody

ekofanda

Dopis z průmky...

Před nedávnou dobou ze za námi do redakce Puclíku stavila naše bývalá členka a mnohale-tá dobrá duše našeho redakčního týmu Radka Křížová, která nyní studuje druhým rokem Střední průmyslovou školu ve Žďáře na Sázavou. Domluvili jsme se, že pro náš časopis podnikne takovou malou sondu pod pokličku téhle vyhlášené střední školy na našem okre-se a tím třeba i poodhalí letošním devátákům některá zákoutí jejich budoucího studia...

.....

Ahoj, dobrý den ☺!

Všechny Vás moc zdravím ze žďárské průmyslovky. Asi si říkáte, co se to děje, že se ozý-vám zrovna teď, po více než roce, kolem pololetí... Důvod je vlastně docela jednoduchý. Když teď vidím moji sestru a kamarádky, jak obchází ve-letrhy vzdělávání, dny otevře-ných dveří a spousty dalších akcí a stejně neví, na kterou střední školu dát přihlášku, nutí mě to zavzpomínat na moje vlastní rozhodování o bu-doucím střední škole.

Vím, že jsem byla pevně roz-hodnutá pro průmku. Pak jsem ale dostala do ruky přihlášku a jistota byla ta tam. Navíc se

nade mnou pořád vznášela otázka, kam dát tu druhou. Bála jsem se, že neudělám přijímačky, že se mi tam nebu-de líbit, a vlastně mi docháze-lo, že vůbec z toho „růžového ústavu“ nechci, a snažila jsem se všechny přesvědčit, ať mě nechají propadnout ☺. To se mi bohužel nepovedlo, a tak jsem holt musela někam dál.

Naučit se za Vás na přijímačky ani ukecat někoho, ať Vás ne-chá propadnout, se mi nepoda-ří, ale tak nějak jsem si říkala, že bych Vám mohla, milí de-vátáci, pomoci alespoň s tím, kam si dát přihlášku. Spousta z Vás možná míří někam mimo náš okres, ale třeba někdo z Vás uvažuje právě o žďárské

průmyslovce a možná by pro Vás mohl být zajímavý pohled studentky druhého ročníku.

Studuji obor elektrotechnika, a tak bych Vám o něm chtěla něco říct. V první ročníku to z dnešního pohledu byla hroz-ná pohoda. Pravda, když pan učitel Vorlíček v praxích mlu-vil hodinu o tom, jak se pájí, a já netušila, ani jak pájka vy-padá, natož jak, čím a proč vůbec se pájí, tak jsem si říka-la, co tam vlastně dělám ☺. Stačilo ale pár hodin a pocho-pila jsem, že praxe jsou vlastně vůbec nejlepší předmět. Jsem totiž jediná holka ve třídě, a když mi nepomůže někdo ze spolužáků, stačí nahodit okouzující úsměv, zamrkat,

zahrát si na nevinnou křehkou ženu ☺ a on se pan učitel vždycky slituje a pomůže ☺.

Abych Vám řekla i něco trochu formálního, tak praxe máme tři hodiny týdně po sobě a každé čtvrtletí se mění vyučující - každý má totiž jinou specializaci. Jsme rozdělení na 3 skupiny po zhruba deseti lidech. Dalším, možná zprvu až hororovým předmětem byly základy elektrotechniky. Pojmy jako smyčkové proudy, uzlová napětí, Kirchhofovy zákony a další, šly totiž úplně mimo mě. Nicméně stačilo vzít sbírku příkladů, pročíst pár vzorů a něco zkusit spočítat a dneska už mi to přijde jako naprosto jednoduchá věc (letos totiž přišly pojmy jako metoda superpozice, Ayrtonův bočník a další a já měla stejný pocit jako loni při smyčkových proudech ☺).

V podstatě je to jen taková aplikovaná matematika a tu já mám docela ráda. Tenhle předmět pak máme čtyřikrát za týden. Dalšími předměty v prvním ročníku jsou pak z těch odbornějších třeba technická dokumentace (v podstatě taková výtvarka, jen to má nějaká pravidla ☺) nebo elektrotechnologie (spíš teorie, ale je to jen 1 hodina týdně a jen v prvním ročníku).

I když to tak na začátku nevypadalo, odchodila jsem první rok a nabyla dojmu, že už zvládnou všechno. To jsem si ale jen myslela. Základy elektrotechniky jsou pohoda pořád, stačí sbírka a pár vzorců, v praxích pořád funguje úsměv ☺, ale přibyla nám spousta nových odborných předmětů... Tím nejdůležitějším je asi

elektrotechnika. No a když pan učitel Pružinec začal výklad rozdělení součástek na jednobrany a vícebrany a všichni samozřejmě „věděli“, jak se kreslí tranzistor, transformátor a podle čeho to dělení funguje, napadala mě zase ta otázka – co tu proboha dělám ☺?

Dalším předmětem, který silně podpořil moji teorii o tom, že na Žďase by mi bylo líp, je číslicová technika. Tam si ale aspoň nepřipadám jako největší zoufalec, protože tu nechápal snad nikdo. A upřímně - jak se používá Booleova algebra, nevím do dneška a jen tajně doufám, že to nebudu potřebovat ☺.

Ale abych si jen nestěžovala... Předmět, který mě baví moc a asi hlavně díky panu učiteli Slámovi z naší základky, jsou CADy. Ono totiž ten pocit, když pan učitel zadá příklad a řekne, že první tři dostanou jedničku, a ještě než stihne dopsat zadání, tak já ho mám hotový (a samozřejmě správně, nutno dodat ☺), se asi nikdy neomrzí. Hlavně když pak vidíte ty zoufalé spolužáky, jak chudáci vůbec netuší, co se po nich vlastně chce, a pan učitel jim jen říká: „Tak honem, hoši, tady děvče vás zase předběhlo!“ aniž by tušil, že už to vlastně všechno umím ze základky ☺. Jóó, naše zlatá speciálka...

Tím bych zakončila povídání o předmětech a učivu v nich. Možná to vypadá jako noční můra, ale tak to není. Jen je občas potřeba ty sešity vyndat i doma a třeba si spočítat pár příkladů, přečíst teorii a podobně. Jo a možná jedna dobře míněná rada – pokud Vás ne-

baví matika, nechte poznat, z čeho se který elektrický spotřebič skládá, a o elektrice Vám stačí vědět, že když sáhnete do zásuvky, tak to kope, asi bych volila jiný obor ☺. Prostě elektrotechnika je hlavně o počítání a učení se teorie všech možných (a někdy bych řekla, že i nemožných ☺) součástek a zařízení.

Z vlastní zkušenosti vím, že důležitým kritériem pro výběr školy je jídelna. A tady nelze říct nic špatného. Každý den jsou dvě jídla, velké porce... No prostě, když všechno selže, oběd to zachrání ☺. Velký úspěch má i automat na kafe a bufet. Služby bufetu hodnotit nemůžu, ale minimálně u mých spolužáků má nejvyšší možné hodnocení.

Takže asi tolik k životu na průmce. Doufám, že se mi podařilo Vám alespoň trochu přiblížit, co se na našem oboru učí, a že jsem Vás moc nevyděsila, protože to bych opravdu nerada. No a co říci závěrem? Snad jen to, že všem devátákům držím palce při výběru střední školy a pak taky samozřejmě u přijímacích zkoušek.

Užívejte si každou chvíli strávenou v tom „růžovém ústavu“, protože jednou na to budete rádi vzpomínat. Buďte vděční za každou akci, kterou pro Vás ať už Puclík nebo někdo jiný nachystá, protože třeba u nás si o něčem, jako je turnaj v piškvorkách nebo vánoční diskotéka, můžeme nechat jen zdát.

Mějte se všichni krásně a třeba zase někdy na shledanou...

Radka Křížová,
bývalá žákyně božské 9.C

NA SLOVÍČKO...

Nina Křížová, 9.C

S GABRIELOU PUŠKÁŠOVOU

Gabča Puškášová je žákyní 6.A a věnuje se skákání na lyžích. Se skoky začala ve druhé třídě, kdy se odehrál její první skok v areálu v Lomnici nad Popelkou. Jinak trénuje tady v Novém Městě na Moravě třikrát týdně...

Proč právě skoky na lyžích?

To byla spíše náhoda. Zkusila jsem to a už u toho zůstala...

Nebojíš se někdy skočit a co v letu? Nemáš strach, že spadneš špatně?

Někdy ano, někdy se taky bojím, spíš ale při prvním skoku na daném můstku. V letu je to v pohodě, je to tak rychlé, že se ani nestihnu bát ☺. Stát se

to může, ale když se připravuji ke skoku, tak na to vůbec nemyslím.

Kdo tě přivedl k tomuto sportu?

Moje kamarádka právě skákala na lyžích a jednou se mě zeptala, jestli to chci zkusit, a já přikývla.

Jak trénuješ v létě?

V létě skáčíme na speciální hmotě, která je z plastu a musí se stříkat vodou, aby nedrhla.

Sleduješ skoky i v televizi? Máš nějaké oblíbené skokany?

Ano, dívám se. Moji oblíbení skokani na lyžích jsou: Peter Prevc - slovinský skokan na lyžích, v současnosti nejlepší na světě, a z českých jsou to Jakub Janda, Jan Matura, Ro-

man Koudelka a z novoměstských skokanů na lyžích je nejlepší Viktor Polášek.

A co budoucnost? Chtěla bys jednou třeba reprezentovat Českou republiku na olympiádě?

Tak daleko ještě nepřemýšlím. Nic neplánuji, zatím skáču. Ale byla by pro mě čest už jenom se dostat do české reprezentace.

Co budoucnost a škola? Chtěla bys na „sportovku“?

Ted' je pro mě dost důležité, abych se učila a měla dobré známky, se kterými bych mohla zvažovat studium na střední škole, a pak proč ne třeba „sportovku“...

Kdo tě trénuje? Je tady nějaký tým, nebo trénuješ jinde? A jak často?

V Novém Městě na Moravě je při Sportovním klubu lyžování severská kombinace, jejíž součástí jsou skoky na lyžích. Trénuji tedy zde s trenérem Jiřím Hradilem, který byl v minulosti československým reprezentantem v severské kombinaci a ve skocích na lyžích, a s dalším dlouholetým trenérem Rostislavem Latzkou.

Nebojí se o tebe rodiče, že se ti třeba něco při skoku stane?

Mamka se o mě bojí stále, a dokonce na začátku nesouhlasila, abych se tomuto sportu věnovala. V tatkově jsem měla partáka hned od začátku, a tak se stalo, že i mamka si trochu zvykla ☺.

Vysvětlíš mi, jak takový skok z můstku probíhá?

Pro skok na lyžích je nutná speciální výbava: kombinéza, boty, lyže „skokačky“, helma, brýle a rukavice. Téměř vždy si musím na můstek vyjít pěšky, jen na pár můstcích je lanovka, a čekám na pořadí. Když přijdu na řadu, sednu si na lavičku uprostřed můstku a lyže držím ve stopě můstku. Čekám na pokyn trenéra a poté zaujmu speciální, tvrdě natrénovaný nájezdový postoj, což laicky vypadá, že jsem v předklonu a jedu na hranu můstku a tam se odrazím. Pak následuje různě dlouhý skok, který je měřen metrovými rozhodčími a hodnocen stylovými rozhodčími. Já musím na dopadu udržet rovnováhu, nespadnout a bezpečně zabrzdit.

Kdybych se skákáním chtěla začít, co bych pro to musela udělat? A není už na to trochu pozdě?

Pokud bys chtěla začít skákat, což by šlo, znamenalo by to

pro tebe chodit na tréninky, naučit se na „nečisto“ speciální nájezdový postoj a začala bys sjíždět postupně dojezd můstku. A pak by přišel pro tebe ten den „D“ a zkusila bys skok na lyžích z můstku. Neboj, to by nebylo hned seshora, lavička by se posunula třeba jen do půlky můstku. Je pravdou, že když se začne odmalička, postupně se s můstkem roste. Když začneš později, chce to více odvahy, protože k věku patří i větší výška můstku.

Děláš ještě nějaký jiný sport?

Dělám ještě atletiku, ale ne závodně.

Jezdíš třeba na sjezdovce? A není to pro tebe trochu nuda jen tak jezdit a neskákat?

Jezdím i na sjezdovce, a aby to nebyla nuda ☺, tak na snowboardu a při tom se krásně uvolním...

JAK SE BÁRA

VYBARVILA

Jakub Starý, 8.C

POZADÍ JEDNÉ
ÚSMĚVNÉ SÁZKY

Naše nejukecanější redaktorka Bára si vzala do hlavy, že by to chtělo nějakou změnu. Když už tuhle myšlenku měla Bára v hlavě, byl jen krůček od toho mít ji NA HLAVĚ ☺. A tak se Bára vydala do kadeřnictví, aby jí paní kadeřnice pomohla k její vysněné modré. No a jak to dopadlo? Čtěte dál, protože náš nový redaktor Graky Báru vyzpovídal...

Jak tě něco takového vlastně napadlo?

Když mi máma nabídla, že si můžu obarvit vlasy. A potom jsme si volaly a ona říkala, že v tom kadeřnictví mají modrou barvu, a tak mě napadlo, že si s ní nechám ty vlasy obarvit.

Jaké bylo znění vaší sázky s Vanessou Pejchlovou?

Pokud bych přišla ve čtvrtek 4. února 2016 do školy s modrým vlasem, tak ona bude muset buď vyfotit selfie s paní učitelkou Renatou Slámovou, nebo poslouchat hodinový remix písničky na nápoj Relax Liči, a nebo přijít do školy v dupačkách.

A pokud nepřijdu s modrými vlasy (což se taky stalo), tak budu muset buď nazpívat cover na písničku Sorry od Justina Biebera, nebo natočit Don't Judge Challenge, a nebo přijet o prázdninách do Nového Města a ptát se náhodných lidí, jestli třeba neviděli UFO...

Proč teda nemáš na vlastech tu modrou barvu, jak jsi měla v plánu?

Měla jsem už na vlasech blondátou barvu, aby se na ni mohla dát ta modrá, jenže potom najednou nebyl čas a kadeřnice řekla, že modrá barva by se nestihla a že ta růžová je rychlejší. Byla jsem celkem naštvaná, ale řekla jsem si, že to zvládnou...

Jaká byla tvoje reakce hned po tom, co ses uviděla v zrcadle?

Mně se to líbilo. Překvapivě jsem byla u té kadeřnice potichu a ta ženská, co to tam vedla, se mě zeptala, jestli se mi to líbí. Tak jsem řekla, že jo, a to

bylo všechno. Pak jsem zaplatala a šla jsem domů.

Takže vyhrála Vanessa. Jaký trest sis teda vybrala?

Vybrala jsem si, že natočím Don't Judge Challenge, ale ukážu to jenom Vanesse a nikdo jiný to neuvidí, teda pokud to Vanessa nenasdílí na Facebooku, což by bylo dost smutný.

Máš splnit ten trest do určitého termínu, nebo je to jenom na tobě?

Vanessa mi řekla, že do konce tohoto týdne (7. 2. 2016), jenže já nestíhám, takže ona může být ráda, že jí to pošlu někdy o jarních prázdninách.

Co si o svých vlasech myslíš teď?

Jako líbí se mi to, ale mohlo to být lepší.

Necháš si něco podobného udělat na hlavě i příště?

Až se mi smyje nebo odroste růžová, tak jsme s mamkou domluvený, ale nechci to teď prozrazovat, protože bychom měly zase nějakou sázku a já bych ji určitě prohrála.

JAK SE BYDLÍ S JEŽKEM

Simona Pivková, 8.B

Letos v lednu měla 8.B mimořádnou příležitost seznámit se se skupinkou ježků, které doma chová Jirka Sláma a které mimořádně přinesl do školy. Využili jsme příležitosti a zeptali se Jirky na pár otázek...

Co tě přivedlo k chovu ježků?

Původně jsem chtěl fretku, ale mamka mi ji nedovolila. Nakonec jsem narazil na ježka bělobřichého...

Kolik jich doma máte?

Doma máme čtyři ježky - Bodlinku, Pícháčka, Andyho a Bobinu.

Čím je krmíš?

Já ježky krmím kočičími granulami, ale dají se koupit i speciální granule pro ježky.

Dále žerou ovoce - nesmí být citrusové - a zeleninu, červy a maso, které nesmí být solené nebo kořeněné.

Jaký je jejich denní režim?

Ježek je noční tvor, takže usne přibližně v 5.00 hodin. Probudí se asi v osm večer, jde se nažrat a hned potom začne běhat v kolečku.

Máš nějakou vtipnou historku?

Ano, přímo z první noci. Když jsem si pořídil ježka, tak jsem si s ním celý den hrál, do klece

jsem mu dal kolečko, ve kterém běhal. Ta první noc byla strašná. Celou noc jsem nespál jen kvůli tomu, jak to kolečko hučelo, usnul jsem asi v jednu hodinu po půlnoci.

Hned jak jsem se ráno vzbudil, kouknul jsem se na ježka, ale v kleci nebyl. Hledal jsem, ježek nikde. Nakonec uslyším funění a po chvíli se ukázalo, že se ježek schoval pod skříní. Trvalo mi asi hodinu, než jsem ho dostal ven.

okénko

ZŠ SLAVKOVICE

ZÁPIS DO 1. TŘÍDY

Mgr. Jana Láchová

Zápis dětí do 1. třídy probíhá u nás ve škole každý rok netradiční formou. Vždy se snažíme, aby děti, které se jdou zapsat do školy, neměly žádné obavy a aby se tu cítily dobře. Letos jsme děti nechali proměnit v pejsky – a jako dalmatýnky jsme je poslali na psí zkušenou do světa. Ale pěkně popořádku...

Děti s rodiči jsme pozvali na stejnou hodinu, abychom zápis zahájili společně. Když přišlo do 1. třídy jedenáct dětí se svými rodiči i staršími sourozenci, celá třída se rázem zaplnila. Rodiče se posadili do lavic a děti na koberci poslouchaly příběh o štěňátkách.

Ta se své mamince narodila bez puntíků, mají jen bílou barvu, ale moc by chtěla mít kožíšek jako opravdoví dalmatýni. Jak to dokážou? Pomohou

jim právě děti, které přišly na zápis. Vydají se s pejsky do světa na zkušenou, a když dokážou splnit úkoly, kožíšek se pejskům správně zabarví...

Aby se jim na cestě dařilo, pomohli jim „opravdoví“ dalmatýni – naši čtvrtáci převlečení do kostýmů. Děti se také přeměnily v malé pejsky. Na hlavy si nasadily slušivé čepičky ušité z látky, zamávaly puntíkatýma ušima a už se pustily do plnění úkolů na sta-

novištích – počítaly, určovaly geometrické tvary, počet slabik, poznávaly barvy, písmena, vázaly pejskům obojky, dokreslovaly obrázky, stříhaly, odhalovaly na obrázcích nesmysly.

Za každý splněný úkol si lepily puntík na svého „bílého“ pejska. Bílý kožíšek pejsků se zabarvil a správný dalmatýn je na světě! Všechny děti splnily úkoly na jedničku s hvězdičkou. Za zazpívanou písničku a přednesenou básničku na ně čekala odměna – čokoládový muffin s hlavičkou dalmatinka a jménem každého dítěte. To byla dobrotka!

Zápis se blíží ke konci, venku je už úplná tma, ale děti ani nechtějí opustit školu. Po náročné práci se ještě posilnily domácími sladkostmi a džusem, jejich rodiče si spokojeně popovídali nad šálkem kávy.

Asi se všem v „opravdové“ škole zalíbilo. Však se společně zase setkáme 1. září...

PLAVECKÝ VÝCVIK

Mgr. Jana Láchová

Pondělní rána obvykle nepatří k oblíbeným dnům v týdnu – po dvou dnech volna se nechce dostávat do pracovního tempa nejen dětem, ale mnohdy ani dospělým. U nás je to teď ale úplně jiné. Od 11. ledna totiž celá naše škola jezdí na hodiny tělesné výchovy do bazénu, tak nám vstávání vůbec nevadí...

Už v sedm hodin odjíždíme autobusem do Nového Města do Městských lázní. Společně s pohledeckou školou se pod profesionálním dohledem pedagogů z Plavecké školy Žďár nad Sázavou učíme plavat a zvládat plavecké dovednosti. Jsme rozděleni do čtyř skupin podle úrovně – delfíni, žraloci, kapři a žabky. Nyní už máme za sebou šest lekcí z deseti, počáteční obavy z vody jsou dávno pryč a všichni se cítíme doslova jako ryby ve vodě. Dokonce jsme měli možnost zadovážet si v relaxačním bazénu a vyhrát se v teplé slané vodě.

Už teď trénujeme a zdokonalujeme plavecké styly, abychom mohli získat v závěru mokré vysvědčení a zúčastnit se závodů. Je také fajn, že jsme se mohli skamarádit i se školáky

z Pohledce a poznat i jejich paní učitelky. Jak dopadly závody, vás budeme informovat příště...

ARISKA A TESSY OPĚT VE SLAVKOVICÍCH

Mgr. Jana Láchová

Ve středu 3. února 2016 nás potěšila návštěva psích kamarádek. Moc rádi jsme se zase viděli s Ariskou a Tessy. Tentokrát jsme mohli poznat i jejich další kamarádku - fenku Sáru...

Paní cvičitelka nám nejdříve pustila video, kde jsme sledovali jejich výcvik při hledání osob (například v závalu) a jak se učí zachraňovat tonoucí ve vodě. Pak nám Tessy i Sára předvedly, jak rychle najdou schovanou osobu ve školní budově, do jakých pomůcek se „oblékají“ při záchranných pracích, jak používají plovací vestu a návleky na tlapky. Držely stráž u „zraněné“ Kačky,

která měla několik vážných zranění (ta děti musely ošetřit). I když byla pacientka chráněna před zimou v ochranné fólii, Ariska ji zahřívala svým tělem.

Zasmáli jsme se, když Tessy usedla za učitelský stůl a vážně začala s výukou matematiky. Honzika vyzkoušela z vyjmenovaných slov přímo u tabule.

Opět jsme se neradi loučili s psími slečnami, ale paní cvičitelka nám slíbila, že se určitě zase uvidíme. Už teď se moc těšíme...

RAČTE VSTOUPIT

Ivana Staňková

Ve školní družině ve Slavkovicích pokračuje dalšími tématy celoroční eTwinningový projekt RAČTE VSTOUPIT, na kterém spolupracujeme s několika školami u nás a na Slovensku...

ŘÍJEN

Říjnové téma bylo nazváno **Kouzla a čáry**. Cíle jsme měli tři: poznávání zákonitostí přírody na základě jednoduchých pokusů, rozvíjení jemné motoriky při provádění pokusů i „kouzel“ a v součinnosti s partnery vytvoření společného zásobníku krátkých videí.

A tak jsme nejdříve zhlédli několik kouzelnických vystou-

jsme se toho naučili – především trpělivosti. Potom jsme se zaměřili na „kouzlení fyzikální“ a dělali pokusy s vodou, olejem, přírodninami...

LISTOPAD

Listopad se nesl v duchu legrace a zábavy, protože téma bylo nazváno **Šaškoviny**. Úkoly byly opět tři: literárně a výtvarně zpracovat téma Klauni a

Takže jsme šašky kreslili, stříhali, skládali, modelovali, stavěli z Lega... Až jsme měli strach, že na nás vyskočí i z krabičky na svačinu. Také jsme vymýšleli básničky a legrácky na naše jména.

Hlavní činností však bylo nacvičování a následné předvedení klaunských vystoupení. Neuvěříte, kolik talentů u nás máme!

PROSINEC

Prosincové téma znělo **Zvířecí umělci**. Popovídali jsme si o všech druzích zvířat, která lze v cirkusech vidět, a taky jsme dlouze probírali, co je etické - jak zvířátka učit, jak je netrápit, čím je krmit...

Protože všechny cirkusy prožívaly předvánoční těšení, dohodli jsme se, že tentokrát vytvoříme společnou vánoční přehlídku pohádek „Jak zvířátka v cirkuse slavila Vánoce“ tak, že budeme mít zadáno deset slov a každý se s tím „popere“ po svém. Vznikly pohádky kreslené, psané, namluvené...

Všichni projevíli neskutečnou fantazii. My z cirkusu Lví srdce jsme přispěli krátkými po-

pení na internetu, procvičili si prstíky pomocí různých cvičení s říkadly a pak už jsme si kouzla nacvičovali sami. Byla u toho spousta legrace a hodně

šaškové, orientovat se v oblasti umělců pantomimy a vkusné zábavy a hlavně nacvičit vtipné scénky k pobavení ostatních.

hádkami, které děti v duchu předvánoční rodinné pohody tvořily doma s pomocí rodičů. Moc se jim povedly, jedna byla dokonce veršovaná.

Nejkrásnější ale bylo, že jsme si se svými kamarády z jiných cirkusů posílali vánoční dárečky. To bylo těšení na balíčky, obálky a spěšné zásilky! My jsme pro ostatní vytvořili kalendář, na který jsme dali fotky upravované v programech,

které jsme se díky eTwinningu naučili používat.

LEDEN

V lednu jsme vkročili do **Říše akrobacie**. Od počátečních zkoušek balancování a rovnováhy jsme přešli k žonglování, artistickým dovednostem a krasojízdě. Dokonce jsme si troufli na artistické zkoušky, kde jsme předváděli svoje schopnosti na trampolíně, s

lanem, s míčky, s tyčemi či na lavičce.

Soutěžní družstvo pod vedením Veroniky dokonce secvičilo krasojezdecké vystoupení se židličkami! Ale trénovat se dá i venku, takže jsme cvičili, kde se dalo – na pařezech, pohyblivé kládě či koulích sněhu. Nakonec jsme svoje „silácké kousky“ nafotili, abychom ukázali, že naše trénování přineslo ovoce.

PODVEČERNÍ ČTENÍ

Ivana Staňková

Setkání s knížkami a zajímavými lidmi se ve Slavkovicích stále těší velké oblibě. Vždycky napjatě čekáme, kdo nás navštíví a jakou knížku si pro nás nachystá....

LEDEN

V lednu za námi přijela paní Zdeňka Šiborová – autorka několika dětských knížek a skvělá vypravěčka. Úvodem dětem popovídala o tom, jak se vlastně k psaní pohádek a příběhů dostala a jakým způsobem témata hledá a zpracovává.

Nejraději píše o věcech kolem sebe, které i děti důvěrně znají a jsou jim blízké. Začala psát pro svoji vnučku, takže první knížka se jmenovala Pohádky pro Rozárku – Micinka, další o zlobivém pejskovi jménem Boba či O vodníčkovi, který se stal hasičem, kterou jí ilustrovaly děti ze školy v Nové Vsi, odkud k nám přijela.

Nejvíce ale asi děti zaujalo povídání o vzniku knížky Kravička Berta a její strakatá cesta za slávou. Skutečný příběh šampionky českého strakatého skotu zpracovala velmi čtivou

a vtipnou formou. Křtu této knížky se ujal sám ministr zemědělství České republiky Ing. Marian Jurečka, jak mohly děti vidět na fotografiích, které jim paní Šiborová ukázala.

Dále si děti poslechly část rozhovoru, který měla paní Šiborová v Českém rozhlasu, legrační povídání o úskalích

češtiny a jejím použití v knížkách či o tom, jaké téma na knížku nosí nyní v hlavě...

Děti poděkovaly za příjemný podvečer drobnými dárečky a vyjádřily přání sejít se zase někdy příště s hrdiny těchto milých dětských knížek..

ÚNOR

Hostem únorového čtení byla maminka našeho prvňáčka - paní Ludmila Sábliková. Většinou předem víme, kdo za námi přijede a na co se máme těšit, ale tentokrát jsme se museli nechat napínat, protože náš host byl do poslední chvíle tajemstvím.

Paní Sábliková nejdřív dětem přečetla úryvek z knížky Honzíkova cesta, aby je navedla na téma, o kterém si dále měli povídat – sny. Vysvětlení, proč se vlastně sny zdají, našli společně v další knížce Co se děje v noci.

Samozřejmě potom se chtěli všichni zapojit do debaty, o čem se jim zdá, které sny si pamatují, při kterých snech se báli... Pro zajímavost jim paní Sábliková ukázala snář a vysvětlila, jak lidé dříve snům a jejich výkladu hodně věřili.

Děti stále pokukovaly po středu místnosti, kde stál stoleček a na něm „něco“ přikrytého ubrusem! Po odkrytí měly hádat, k čemu tento přístroj slouží. Nebylo to jednoduché, protože dětskou promítačku na

filmy s ručním přetáčením nikdo z nich ještě neviděl ☺.

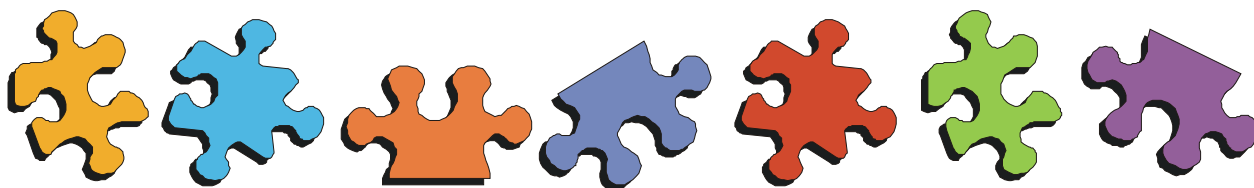
Paní Sábliková dětem s pomocí syna Martínka promítla prv-

ní pohádku Kde je Míša?, ke které četla doprovodný text

a která měla opět téma snění. Velký údiv vyvolal rok, ve kterém film vznikl – 1956! Přesto byl příběh svým dějem aktuální a ponaučení přenosné i do dnešních vztahů mezi dětmi.

Posluchače promítání naprosto okouzlo a přáli si pokračovat. Na závěr tedy zhlédli pohádku Pejsek Lejsek s veršovaným textem a dohodli se s paní Sáblikovou na dalším setkání s promítáním...

PUCLÍK

Školní časopis Základní školy v Novém Městě na Moravě – číslo 83 – březen 2016

Vydává Základní škola Nové Město na Moravě, Vratislavovo náměstí 124 výhradně pro vnitřní potřebu.

Redakční rada: Zdeněk Havlík, Mgr. Petr Smékal, Mgr. Dagmar Svobodová

Valérie Bártová, Nina Křížová, Tereza Šebková, Beata Dudová, Michaela Heralová, Kristina Poullová, Radka Havelková, Eva Pelikánová, Barbora Mikešová, Simona Pivková, Jakub Starý

e-mail: puclik@nmnm.cz

<http://zs1.nmmn.cz>

Číslo 83 vyšlo 1. března 2016 v nákladu 35 výtisků